

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications
should be addressed to J. H.
Vander Vennen, 1061 Dunham
St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Communications relative to con-
tents should be addressed to Rev.
H. Hoeksema, 1139 Franklin St.,
S. E., Grand Rapids, Mich.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Vol. III, No. 10

FEBRUARY 15, 1927

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

A PRAYER FOR BREAD

Give us this day our daily bread.
Matt. 6:11

Our Father!

Which art in heaven!

Give us this day our daily bread!

We know that Thou carest for all Thy creatures. Thou hast made them and they depend on Thee. They all wait upon Thee and Thou sustainest them and givest them their meat in due season. Thou openest Thy hand and by Thy bounties they are fed and their every need is supplied. The lily of the field Thou dost array in a beauty that was never surpassed by human apparel, and over the sparrow that is sold for two farthings Thou keepest watch. To Thee do the young ravens cry and Thou feedest them; and from Thee do the young lions seek their meat, neither do they seek in vain.

Father in heaven, Thy tender mercy is spread over all the works of Thy hands!

And these creatures live by bread alone, which Thou providest for them in Thy lovingkindness. Merely from the earth they are, for out the earth Thou calledst them from the beginning. Their soul is in their blood and they are wholly from below. And being earthy, merely earthy, they are also sustained by the bread the earth produceth. And, Father, we are aware that we cannot live by bread alone. For Thou didst breathe into us Thine own breath and didst form us after Thine own image. And after we sinned against Thee and wantonly proposed to live by bread alone, apart from Thee and in opposition to Thy Word and death spread its dark dominion over us, Thou didst again deliver us and implant within our hearts the life that is from above, through our Lord Jesus Christ. That life cannot be nourished by bread alone, it must have Thee, Thy communion, Thy lovingkindness which is better than life, Thy Word....

Abba, Father, by Thy grace our inmost hearts realize that to live apart from Thee, even in the midst of richest

earthly abundance, is death. We do not first seek after bread. The things of the earth are not our chief desire.

After Thee, the living God, our hearts yearn and long even as the hart panteth after waterbrooks. Thy Kingdom we seek, the glory and beauty of Thy Name we love, Thy will to do has, even though only in principle, become our meat....

And, thus taught by our Lord and faithful High Priest, so we prayed:

Hallowed be Thy Name!

Thy Kingdom come!

Thy will be done, in earth as it is in heaven....

But, our Father, we still need bread.

For we also are of the earth as long as we dwell in this present tabernacle. Even though our inmost life is from above, spiritual, heavenly, eternal and can never be satisfied with mere bread from below, but only by the Manna that is from heaven; yet, we are also earthy, natural. For in this earthy tabernacle Thou willest that, for a time, we dwell. Here we must dwell for a season, to show Thy grace in the world, to fight the battle, to travel our pilgrim's journey even to the end, to manifest ourselves as Thy children, as children of the light in the midst of a world that lieth in darkness.

Even so, Father, it is Thy good pleasure....

And, therefore, our heavenly Father, we need bread. we need food and drink and raiment and shelter, and many things earthly to sustain our earthly life.

We do not live by bread alone....

But, for a season, we also live by bread.

Hence, Father, we cry to Thee for bread.

Our daily bread!

Glorious Father!

Thee we acknowledge for our daily subsistence.

Thine only is all the bread!

Thine is the power to produce it, Thine is the fulness from which our smallest needs must be supplied, Thine is the food and drink, and Thine are the means whereby our daily bread is brought within our reach. The earth and its fulness belong unto Thee!

Thine is the seed the husbandman drops into the soft furrow of the soil, richly prepared; and Thou givest to

every seed its own body as Thou wilt. Thine is the very soil into which it is buried. Thine are the abundant showers of springtime and summer, poured from bursting cloudvessels over the thirsty land; and Thine are the quickening shafts of warm sunlight causing the seed to sprout and the grain to ripen in the ear.

All the trees of the earth belong unto Thee. Thou causest them to bud and to be clothed with new and fresh foliage when the gentle spring-zephyrs blow; Thou deckest them with blossoms of manifold beauty and rich fragrance, presently ripening into golden fruit for man and beast.

Thine are all the beasts of the field and the cattle on a thousand hills.

All the riches of creation are Thine....

For Thou didst cause them to be, and by Thy mighty hand they are sustained.

Thy bread we eat.

Thy water quenches our thirst.

Thy air we breathe.

Thy raiment covereth our frail bodies.

At Thy table we sit....

Father, rich Father, Thy Name we wish to acknowledge, and to express that we are utterly dependant upon Thee.

And even though Thou shouldest freely give all these things unto us, and place them within our easy reach: even though we should live in the midst of abundance and never know want of earthly things; though our bread-basket should always be well-supplied and our barns be full of the fruit of the field, and our cellars be stocked with oil and wine to gladden our hearts; yet, Father, we know that all these things are Thine and that Thou must give them unto us. We do not care to touch them before we have bowed our heads in prayer and thankful acknowledgment, and honoring Thy proprietorship and remembering Thy abundant lovingkindness, we humbly ask of Thee:

Father in heaven!

Give us this day our daily bread!

Give it to us in Thy favor.

As we eat Thy bread, let us also taste of Thy loving-kindness!

For it is better than life.

Abba, Father!

For *bread* we pray.

Riches we do not desire. Luxuries we do not crave. For abundance of earthly things we do not ask.

Only for whatever Thou knowest is necessary for our earthly subsistence do we call upon Thy glorious Name.

Not as if we do not feel assured that Thou art rich and willing to lavish all the abundance of Thy loving-kindness upon Thy children. We know the greatness of Thy love and the riches of Thy grace toward us. We have seen its glory, we have stared into its amazing

depth, as Thou didst reveal it in the accursed tree of Thine only begotten Son. We have tasted it, as Thou didst pour Thy love abroad in our hearts, as Thou didst spread the wings of Thy grace over us and forgavest all our sins. We feel assured, that love so deep, so high, so fathomless and endless, is surely ready to give us all things freely....

And, too, we know, that in the day of our Lord Jesus Christ Thou wilt surely make us heirs of all things. We are assured that it is not Thy purpose forever to let Thy children walk about with bare necessities for soul and body. An unspeakably rich inheritance Thou didst prepare for them from before the foundation of the world. And when once it shall be revealed what we shall be, Thou shalt clothe Thy children with everlasting royal glory, with heavenly beauty and surround them with the luxuries of Thy everlasting Kingdom....

Yet, Father, we now pray for bread.

Nor is it because we feel as if to bread we have a right with Thee. For we confess that even this daily bread we have forfeited because of our sins and transgressions, and that we could but be children of wrath in ourselves, if Thou shouldest enter into judgment. And still we know, that, though we forfeited all things, yet in Christ Jesus all things are ours and we are heirs of all things by Thy grace....

Still, Father, we pray for bread only.

Neither is it because we would diminish the beauty of Thy lovingkindness, which Thou dost display in all the works of Thy hand, or despise Thy earthly bounties....

But, Father, we are still pilgrims.

And we do not seek the things that are below.

Our hearts, as Thou didst renew them by Thy grace in Christ Jesus our Lord, are not filled with vain covetousness, aspiring after the lust of the flesh and the pride of life and things of the world. Our treasure is no more here below than our heart and we do not aspire after riches for years to come. Our heart is in heaven. There is our treasure by Thy grace, and thither we strive and it we seek....

And, Father, we do not know just what is good for us on our pilgrims journey to the heavenly city. We dread the sting of poverty and want. We are afraid of the temptations of riches. We often know not what we should pray for as we ought....

But we pray for bread.

And by it we mean, Father, all that is necessary for our subsistence as we dwell in the earthly house of this tabernacle.

And to Thy wisdom and grace we leave it to determine just what we do need in the way.

If it be adversity, then make us patient.

If it be prosperity and plenty, then make us strong that we may remember Thee.

Our Father, Thou knowest and Thou carest.

Pray, give Thou us bread!

Abba, loving Father!

We do not wish to look anxiously into the distant future.

Not even about the morrow, which will take care of itself, are our hearts filled with worry.

This day, we pray, give Thou us bread. In the watches of the morning we bow before Thee, gratefully remembering Thy lovingkindness of the night, and praying, that in the day before us, Thou wilt hold our hand and supply our need and give us bread, according to Thy wisdom and grace.

One step is enough! . . .

If only Thou holdest our hand.

Pray, Father, for we feel how weak we are, and how inclined to be anxious about the morrow and about days to come, fill our hearts with childlike trust that can calmly leave the burden of another day to Thee and that can free our hearts and minds from cares and troubles we need not carry now . . .

Only fill our hearts with zeal for Thy name, with love for Thy Kingdom, with obedience to Thy will and submission to Thy wisdom, that we may be Thy friends and of Thy party in the midst of the world. Only give us grace, that we may seek Thy Kingdom and Thy righteousness, first and last and always, and to believe that all things shall be added unto us. And if then the evening shadows are falling and the end of this day should leave us with an empty basket and we should not know whence our bread for the morrow must come . . .

Then, Father, we shall not worry but quietly rest in sleep till the morning.

Dost not Thou live to-morrow?

And shall not Thy love care for us on the morrow as today?

Dost not Thou know, if still the earthly way must be traveled tomorrow, that we need all these things? And art not Thou eternal, unchangeable, ever faithful, ever near?

Nay, Father, we ask not for the morrow.

This day is sufficient. The morrow we will leave to Thee, trusting that also then Thou wilt be near to care, to lead, to hold our hand and to fulfill our smallest need.

Thus, Father, we commit our way to Thee; pray, provide.

This day, day by day.

And when life's journey comes to a close and we need daily bread no more . . .

Then, Father, lead us still, even through the valley of the shadow of death . . .

And receive us into Thy glory.

In everlasting abundance!

DR. HEPP WEER IN ZIJN PROFETEN-MANTEL

"De Rotterdammer" (Nederland) had uit de Amerikaanse "Wachter" die zoogenaamde "Belijdenis" van B. J. Danhof overgenomen en voegde bij wijze van toelichting er nog het volgende paragraafje aan toe: "Bij de actie van Ds. H. Hoeksema sloten zich o. m. aan een predikant Danhof en een Theol. candidaat Danhof. We meenen, dat schrijver van bovengenoemde 'belijdenis', nu teruggekeerd tot de Chr. Geref. Kerk, de Theologische candidaat is."

Dit korte berichtje van "De Rotterdammer" deed den profetischen geest van Dr. Hepp herleven. Sommigen onzer lezers herinneren zich misschien, hoe dezelfde doctor, professor aan de Vrije Universiteit te Amsterdam in de plaats van wijlen Dr. H. Bavinck, reeds eerder in profetische vervoering geraakte over ons, toen namelijk de gebouwen der Eastern Ave. kerk door het wereldsche gerecht waren toegekend geworden aan onze tegenstanders. Toen zag Dr. Hepp in een profetisch vergezicht de gemeente, die bij Ds. Hoeksema behoorde, als verstrooiden zonder herder een tijdlang ronddolen, om ten slotte weer naar de oude kooi zich te wenden en zich onder het bekwame herderschap van Ds. Van Wijk eindelijk weer thuis te gevoelen. En hij publiceerde dit vergezicht in "De Reformatie." Nu is er van die eerste poging van Dr. Hepp, om zich bij ons aan te dienen als profeet, niet veel terecht gekomen. Als het waar mag geacht worden, dat we iemands profetische bekwaamheid of waarzeggersgeest mogen beoordeelen naar de maatstaf van het al of niet in vervulling gaan van zijn voorspellingen, dan was Dr. Hepp toen een valsch profeet en heeft hij door die voorspelling feitelijk alle recht op het dragen van den profetenmantel ten eenenmale verloren. Immers bedoelde schapen hebben nooit gedood en ze zijn ook niet in Ds. Van Wijk's kooi terecht gekomen. Wat Dr. Hepp toen heeft aangezien voor een profetisch visioen moet een heel gewone menselijke droom geweest zijn. Hij zag de maan schijnen en riep brand.

Dit alles echter heeft den doctor niet ontmoedigd. Het schijnt wel, dat wij en onze zaak, hier heelemaal uit 't verre Amerika een eigenaardige betoovering voor Dr. Hepp hebben. Als hij iets van ons hoort of leest, dan raakt hij in vervoering, dan wordt de waarzeggersgeest weer in hem wakker, dan grijpt hij fluks naar den profetenmantel en eer hij nog goed over de vervoering is, ziet ge hem reeds naar de pen grijpen, om den lezers van "De Reformatie" kond te doen, wat hij in geestvervoering weer heeft gezien over onze toekomst.

Zoo ging het hem ook thans weer.

Hij las dat kleine nootje in "De Rotterdammer." Het was voldoende om hem in vuur en vlam te zetten. En het volgende staaltje vloeide uit des profeten pen.

"Op dit laatste kunnen we ietwat nauwkeuriger inlichting geven.

"Er waren in de kerkengroepen van Ds. Hoeksema twee predikanten Danhof. De een is Ds. H. Danhof van

Kalamazoo (Mich.) en de ander is Ds. B. J. Danhof van Hull (Iowa). De laatste is thans tot de Chr. Geref. Kerk teruggekeerd. Men verwacht, dat hij het grootste deel zijner gemeente achter zich heeft. Een theologisch candidaat van denzelfden naam is reeds geruimen tijd op nieuw tot de Chr. Geref. Kerk overgegaan.

"Ofschoon Ds. Hoeksema stad en land afreist om proselieten te maken, brokkelt het schisma, waarvan hij de vader is, langzaam maar zeker af.

"Er zijn nieuwe teekenen, die daarop wijzen.

"De tijd is echter nog niet gekomen om daaromtrent iets te publiceeren.

"De Chr. Geref. Kerk behoeft geen spijt te hebben van de kloeke houding in dezen door haar aangenomen "God is bezig alles ten goede te wenden."

Ge ziet, lezer, dat Dr. Hepp zich in dit kleine stukje over drie dingen verkneutert en dan eindigt met een vroom woordje, dat al zeer slecht past bij de rest van zijn geschrijf. Hij kan nauwkeuriger de dingen belichten dan "De Rotterdammer." Dat is de eerste reden van blijdschap voor Dr. Hepp. Dat is een eer voor "De Reformatie." Doch heel nauwkeurig is Hepp toch ook weer niet, en hij brengt het er vooral niet beter af dan "De Rotterdammer." In de eerste plaats toch spreekt Dr. Hepp van "kerkengroepen," terwijl er nooit meer dan één kerkengroep bij ons heeft bestaan. In de tweede plaats noemt hij die kerkengroep de "kerkengroepen van Ds. Hoeksema." Ook dit is niet erg nauwkeurig. Onze kerken heetten vroeger Protesteerende Christelijke Gereformeerde Kerken. Thans heeten ze: De Protestantsche Gereformeerde Kerken. Die eerste naam was tijdelijk, de laatste is permanent. In de derde plaats zou iemand uit het schrijven van Dr. Hepp den indruk kunnen krijgen, dat er oorspronkelijk twee predikanten Danhof met hunne gemeenten uit de Christelijke Gereformeerde kerken uittraden. Ook dit is niet waar. B. J. Danhof is nooit predikant geweest bij de Chr. Geref. Kerk. Hij kwam tot ons als candidaat. We hebben hem in het ambt gezet en ook hebben wij de gemeente te Hull georganiseerd, waar B. J. D. predikant was. Oorspronkelijk waren er drie predikanten met hunne gemeenten n.l., Ds. H. Danhof en de gemeente te Kalamazoo; Ds. G. M. Ophoff en de gemeente te Hope en ondergeteekende met de gemeente Eastern Ave., thans Fuller Ave. In de vierde plaats zou iemand den indruk kunnen krijgen uit het schrijven van onzen geachten criticus aan de overzijde van den oceaan, dat B. J. Danhof met zijne gemeente is uitgetreden. Het grootste deel van zijne gemeente wordt verwacht achter hem te staan. Ook dat is niet waar. Feit is, dat de gemeente te Hull reeds geruimen tijd uit elkaar geslagen lag onder het herderschap van B. J. D., dat er van de ongeveer vijftig huisgezinnen slechts der tien waren, die uitspraken, dat ze bereid waren om met hem terug te keeren, en dat B. J. D. zooals het thans schijnt wel eenvoudig persoonlijk zal moeten terugkeeren tot de Chr. Geref. Kerk, in welke capaciteit dan ook, maar zonder gemeente. Dr. Hepp had hieraan nog kunnen toevoegen, dat die tweede candidaat, waarover hij

het heeft, thans student is aan de Vrije en in de Gereformeerde kerken van Nederland preekt. Zelfs wist men in Hull reeds te vertellen, dat hij in Nederland een zeer aantrekkelijk beroep had ontvangen. (Voor de waarheid van dit laatste staan we natuurlijk niet in.)

Zoo wordt de voorstelling eenigszins nauwkeurig. We zullen Dr. Hepp een copie sturen van dit nummer, en dan zal hij zeker deze correctie op zijn nauwkeurig schrijven wel willen opnemen in "De Reformatie."

Nu komt de profetie.

Ook bij de meest wanhopige pogingen van Ds. Hoeksema, die stad en land rondreist om proselieten te maken, brokkelt onze zaak (schisma van Ds. H.) langzaam maar zeker af. Dr. Hepp ziet nog nieuwe teekenen welke daarop wijzen.

We hebben gemeend, dat dit profetie was. Geschiedenis is het toch zeker niet. En bovendien spreekt Dr. Hepp van nieuwe teekenen!

Er zal daar bij hem wel iemand zijn, die een klokje voor hem luidt, zonder hem te laten zien, waar de klepel hangt.

Nu ziet Dr. Hepp toch weer mis.

Hij put zeker uit geen goede bron voor de feiten, waarop hij zijn waarzeggerij bouwen wil.

Men (wie "men" ook zijn mag) spelt hem wat op de mouw.

Want immers, in de eerste plaats reist Ds. Hoeksema niet stad en land af om proselieten te maken. Zeker hij spreekt wel hier en daar, doch hij heeft zelf nooit een poging gedaan, om ergens te kunnen optreden. Nooit drong hij zich aan iemand op. Waar hij sprak werd hij gevraagd te spreken. En het is hem er ook juist niet om te doen, om proselieten te maken. Wel willen we ons volk inlichten en hun de waarheid Gods verkondigen. En waar ons daartoe de gelegenheid geboden wordt, doen we dat ook. Doch daarmede beschouwen we ons werk als gedaan. Natuurlijk draagt die arbeid onder den zegen des Heeren wel vrucht. Er komen hier en daar gemeenten tot stand. En in dit opzicht ziet Dr. Hepp ook thans weer z'n droombeeld voor 'n profetisch visioen aan. We verbrokkelen niet. Ook is daarvoor geen gevaar. En ook zijn er daarvan geen nieuwe teekenen, schoon we zeer goed verstaan, waarop de schrijver het oog heeft. O zeker, er zijn onder ons wel dingen, die bedroeven, die zeer doen, die we liever niet hadden. Doch is het ooit anders geweest in de geschiedenis der Kerk? Hoe was het in den tijd der Afscheiding? En hoe in de dagen der Doleantie? Ging het toen anders? Doch van afbrokkeling is geen sprake, broeder Hepp. U weet, nietwaar, dat we met drie gemeenten begonnen? Welnu, thans zijn er elf. We hebben een Theologische school. De studenten preeken en geven goede voldoening. We zijn goed tevreden. O zeker, niet te vergelijken met groote kerkengroepen. En we geven er ook eigenlijk niet veel om of we ooit weer groot en machtig worden naar de wereld. We zullen zeker nog wel niet in aanmerking komen voor het Internationaal Calvinisme van Dr. Hepp, ofschoon we hem de verzekering geven, dat we een wezenlijke aan-

winst voor zijne beweging zouden zijn. Maar dit is niet ons streven. Er is ook iets aantrekkelijks in het klein-zijn. En zelfs is er gevaar in het zoo spoedig groot worden. We groeien zoo snel als we het maar verlangen.

Hoe dit ook zij, we bestaan.

En onze profetie is, dat we bestaan om te blijven. Want we mogen ons verzekerd houden van den zegen des Heeren.

Zeker we hadden liever gehad, dat B. J. D. anders had gehandeld. En dat Hull de geschiedenis, die ze heeft doorgemaakt, niet gemaakt had.

Doch, nu de zaken zoo staan als ze staan, zijn we ook weer blij over het heengaan van B. J. D.

Er zijn ook menschen waar men beter zonder kan.

En van verbrokkeling is gansch geen sprake.

We zouden thans wel die z.g.n. nieuwe teekenen, waarover Dr. Hepp het in de derde plaats heeft, kunnen publiceeren. Doch dit doen we thans maar niet. We willen Dr. Hepp het gras niet voor de voeten wegmaaien. Als de teekenen straks in vervulling zouden gaan, zal Dr. Hepp wel weer schrijven.

En ook wij.

* * *

We spraken daar straks van Dr. Hepp's Internationaal Calvinisme.

De lezer weet, dat zulk eene beweging ook een ideaaltje is van Dr. Hepp en dat hij onlangs zelfs een soort grondslag in het licht gaf, een reeks van beginselen, op grond waarvan zulk eene beweging zich zou moeten organiseeren.

Nu komt er van de verwerkelijking van dit ideaal natuurlijk nooit iets, omdat men het Calvinisme veel te veel met een kaarsje zoeken moet.

Doch hoe wanhopig zulk een zaak ook zou schijnen, Dr. Hepp ziet verblijvende teekenen en in hetzelfde nummer van "De Reformatie," waarin de doctor bovengenoemd stukje over ons schreef, schrijft hij ook over de versterking van dit Internationaal Calvinisme, zooals het in 1926 kon worden waargenomen.

Dr. Hepp ziet de volgende bewijzen, dat zijn Internationaal Calvinisme weer versterkt werd:

De banden met Hongarije bleven trekken.

Met Duitschland werd voeling gehouden.

Het wolkje als eens mans hand in Frankrijk werd niet grooter.

Van Zwitserland kon men het goede uit de bladen vernemen.

Schotland bleef nog op een afstand.

"Met de Vereenigde Staten van Amerika was het contact het levendigst. Prof. Greydanus vertegenwoordigde onze kerken op de Synodes der Chr. Geref. en der Geref. Kerk. Uit beide kerken kwam een verblijvend getal predikanten en kandidaten aan onze Vrije Universiteit studeeren."

Hier staat boven:

"Het Internationaal Calvinisme werd, hoewel nog ongeorganiseerd, dit jaar weer versterkt!"

We dachten zoo, toen we dit lazen: wat is een mensch toch een vreemd schepsel! Hoe gemakkelijk ziet hij de dingen, zooals hij ze gaarne zien wil, en maakt hij zich blijde met kleine dingen, als zijn hart zich op iets heeft gezet. Bij ons wil hij blijkbaar gaarne zien, dat de dingen verbrokkelen en de teekenen, die hij daarvan zoo gaarne ziet, worden dan ook door hem waargenomen en hij constateert ze met kennelijk genoegen. Als het bij ons slechts een klein beetje begint te druppen, dan ziet hij den regel reeds in stroomen neerplassen en hij roept uit: er is een storm op handen, die alles verwoesten zal! En met het oog op dat Internationaal Calvinisme wil hij het juist graag andersom en andersom ziet hij de dingen. Als de banden maar blijven trekken en er is een beetje voeling en een klein wolkje wordt niet grooter en een ander blijft nog op een afstand en er is een afgevaardigde uit Nederland op de Gereformeerde Synodes, alhier, dan is dat Internationaal Calvinisme alweer versterkt en is er hope voor de toekomst!

't Ziet er anders maar donker uit voor dit Internationaal Calvinisme! We hebben nog niet zoozeer het oog op het Internationale van deze beweging. Dat zou misschien nog gaan, schoon we er geen huizen op zouden willen bouwen. Maar dat is ook het ergste niet. Als er maar Calvinisme was, dan zou het misschien wel Internationaal willen worden. Doch daar zit 'em de knoop dan ook juist. Het Calvinisme is te dun. En als het daaraan hapert, zal de geheele beweging wel in duigen moeten vallen. Het laat zich denken, dat men het Calvinisme Internationaal zou maken, maar het Internationale Calvinistisch maken, zie, dat is gansch iets anders.

De wereld is nu eenmaal niet Calvinistisch.

En de kerk ook niet.

Het Arminianisme zit in de lucht. Onze eeuw is niet de eeuw van een grooten God en een kleinen mensch; maar van een grooten mensch en een kleinen God. Ze belijdt niet gemakkelijk, dat de mensch niets is en God alles; veel gemakkelijker komt haar het woord van de lippen: de mensch alles en God niets. En toch is het merg van de Calvinistische belijdenis, dat God groot is en dat de mensch klein is. Zonder de handhaving van het beginsel van Gods Verbond en van Zijne eeuwige soevereine genade, kan men nog wel een poosje blijven bazelen en grootspreken van Calvinisme. Maar meer dan een naam, een holle phrase is het niet meer.

En nu vergist Hepp zich hier zeer.

Hij meent, dat er plenty Calvinisme is om tot een Internationaal Calvinisme te komen. Het bestaande Calvinisme moet slechts worden georganiseerd op een flinken grondslag. En het ideaal is verwerkelijkt. Doch feit is, dat dit Calvinisme, dat Internationaal moet worden, niet bestaat. Het is veel te dun, te arm aan bloed, te bleek, te zwak.

Hij schijnt vooral zijn hoop te vestigen op Amerika. Maar, och arme, wie onzer weet niet, dat die hoop ijdel is? Wie weet niet, dat de Chr. Geref. zoowel als de Geref. kerken reeds lang den Calvinistischen kleur verloren hebben; reeds lang den krachtigen Calvinistischen

levenstoon gesmoord hebben, en dat we tot over de ooren verzonken zijn in een Pelagiaansch moeras? Hoe zou, om nu maar bij die kerken te blijven, Hepp toch ooit een gezond en krachtig Internationaal Calvinisme denken op te bouwen uit zulke bleekzuchtige kerken als de Christelijke Gereformeerde, die genoeg liefde hadden voor het scheepje van Arminius, om met hem van wal te steken en te gaan spelevaren op het Drie-Punten-riviertje, dat uitstroomt in de zee van Remonstrantisme?

IJdele droom, voorwaar!

Zooals we dan ook profeteerden, dat we onder den zegen des Heeren niet zullen verbrokkelen als Protestant-sche Gereformeerde kerken zoo wagen we ons ook nu aan de voorspelling, dat er voor Hepp's Internationaal Calvinisme geen hoop is.

En we zullen zien, wie 't meeste recht heeft om onder de profeten te worden gerekend.

H. H.

MIDDELBURG EN DE SYNODE

Geen Bewijs in de Belijdenisschriften

Zeer ten onrechte beriep zich de Synode van 1924 op Dordtsche Leerregels II, 5, voor de stelling, dat God in de prediking des Evangelies genadig is aan allen, die dat Evangelie hooren naar Zijn welbehagen. Dit stuk onzer belijdenis toch leert niets anders, dan dat God wil, dat Zijn Evangelie, dat een particuliere belofte predikt, namelijk, dat een iegelijk, dit in den gekruisten Christus gelooft, zalig zal worden, ook aan sommige verworpenen zal worden verkondigd. Genade zit daar op zichzelf niet in, en het bewuste artikel gewaagt dan ook niet van zulk eene genade. We stemmen gaarne toe, dat dit door sommige theologen uit den "bloetijd der Gereformeerde Theologie" wel eens genade genoemd is, maar daarom krijgt ons argument dan ook des te meer klem, dat onze vadersen deze benaming niet in de belijdenis hebben opgenomen, ook zelfs niet waar ze spreken van de algemeene verkondiging des Evangelies. Er waren er ook wel onder de afgevaardigden op de Synode van 1618-1619, die dit gaarne gemeene genade wilden noemen. Doch onze vadersen hebben het alzoo niet gewild en de phrase niet in de belijdenis der kerken geplaatst.

Met nog sterker klem van bewijs meent men zich echter te kunnen beroepen op hetgeen uitgedrukt is in dezelfde Leerregels, III en IV, 8 en 9, ook door de Synode van 1924 aangehaald. We zullen daarom ook deze uitspraken wat nader hebben te beschouwen. In III en IV, 8, lezen we het volgende:

"Doch zoovelen als er door het Evangelie geroepen worden die worden ernstiglijk geroepen. Want God be-toont ernstiglijk en waarachtiglijk in Zijn Woord wat Hem aangenaam is; namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen die tot Hem komen en gelooven, de rust der zielen en het eeuwige leven."

Het mag worden toegegeven, dat, indien deze dingen zouden worden uitgesproken in het licht van de tegenwoordige controvers, ze zeker wat scherper en meer belijnd konden worden gezegd. Doch dit neemt het feit niet weg, dat ook in dit artikel ten eenenmale het bewijs ontbreekt, dat de Synode van 1924 er in zocht, namelijk, dat de verkondiging des Evangelies eene genade Gods is voor allen, tot wie dat Evangelie komt. Dit staat hier zeker niet en het kan er ook met geen mogelijkheid uit worden gehaald, mits men de dingen maar leest in hun verband met het geheel der Dordtsche Leerregels. Het is waar, wie een artikel als dit nu zou willen lezen, geheel afgedacht van zijn verband en dan met Remonstrantsche oogen, zou misschien een soort gemeene genade kunnen halen uit deze woorden. Doch nooit kan er zulk een genade Gods worden afgeleid uit deze woorden in verband met het geheel.

Wat staat hier?

Allereerst, dat zoovelen als er door het Evangelie geroepen worden, ernstiglijk geroepen worden.

De vraag is hier: hoevelen worden door het Evangelie geroepen? Wat is de bedoeling hier? Men kan, om een antwoord te vinden op deze vraag, twee zijden uit. Men kan in de eerste plaats zeggen, dat allen, tot wie God in Zijn welbehagen het Evangelie zendt, hier bedoeld worden met de geroepenen. Als vijf honderd menschen het Woord Gods hooren, dan worden ook alle vijf honderd geroepen. Zooals de Schrift spreekt van geroepenen, als ze ons zegt, dat velen geroepen zijn maar weinigen uitverkoren. We willen dit allereerst eens zoo aannemen. We willen nu eens toestemmen, dat dit de bedoeling is van het artikel, ofschoon het volstrekt niet te bewijzen valt uit het artikel zelf. Zoo opgevat nu, zegt dit artikel, dat allen tot wie God in zijn welbehagen het Evangelie zendt, ernstiglijk worden geroepen. Wat God dus in die roeping tot hen allen zegt is volle ernst. Ernst voor allen. God spot niet. Hij is ook niet onwaar. Hij spreekt allen toe en hetgeen Hij tot allen zegt, dat is volle ernst, ernst dus ook voor degenen, die het hooren.

We hebben hierop volstrekt geene aanmerking en hiertegen in het minst geen bezwaar, mits men nu ook hieraan aanstonds toevoegt, wat God in deze roeping door het Evangelie zegt. Als we zeggen, dat het God ernst is en dat Hij waarachtig is in Zijn Woord, dan is het ook zaak, en ernstig zaak, dat men het Woord Gods in die roeping door het Evangelie zuiver weergeeft. Als iemand met een beroep op dit artikel b.v. zou prediken tot vijf honderd menschen en dan zou zeggen: "Dit is Gods belofte, dat Hij u allen wil zaligen en dat Hij u allen hoofd voor hoofd en ziel voor ziel genadig is" dan maakt hij God tot een leugenaar. Dit is zeker niet de inhoud van de roeping Gods. Wie de zaak zoo voorstelt (en zoo stellen velen, in navolging van de Synode van 1924 en nog meer van die van 1926, de zaak toch voor) predikt niet het Evangelie maar zijn eigen menschelijke filosofie. Hij predikt niet Gods Woord maar zijn eigen. Hij is niet getrouw aan de opdracht door God gegeven aan Zijne knechten, die geroepen worden om Zijn Evangelie te be-

dienen. En Hij kan dit dan ook niet zeggen in den Naam Gods. Neen, zoo roept God niet in Zijn Evangelie. Doch dit is de belofte des Evangelies, dat een iegelijk, die in den gekruisten Christus gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe. En daarbij behoort dan ook, dat een iegelijk, die den Zoon ongehoorzaam is het leven niet zien zal, de toorn Gods op hem blijft. De roeping door het Evangelie wil zeggen: (1) Dat God spreekt van schuld en zonde en een iegelijk in zichzelf verdoemelijk stelt voor Hem. (2) Dat God spreekt van vergeving en genade in het bloed van Christus. (3) Dat God beveelt, dat de mensch zich zal bekeeren van zijn boozen weg en gelooven. (4) Dat Hij belooft, dat wie in den gekruisten Christus gelooft het eeuwige leven heeft en de zaligheid zal beërven. Dat is de inhoud van de roeping Gods in het Evangelie. Dit alles zegt God; Hij zegt dit met ernst, met aandrang. Hij is waarachtig, ook als Hij dit zegt in de ooren van allen, die het Evangelie hooren. Indien deze roeping komt tot vijf honderd menschen, dan zal tot in der eeuwigheid niemand van hen ooit kunnen zeggen, dat God dit niet ernstiglijk had gemeend en dat Hij niet ten volle Zijn Woord vervult. Doch let er wel op, de inhoud van deze roeping is alweer particulier. God zegt niet in de roeping, dat Hij allen wil zaligen. Hij belooft niet iets aan ieder zonder onderscheid. Hij roept niet ieder, wat den inhoud betreft. En waar nu niemand van zichzelf in den gekruisten Christus gelooft, maar het geloof een gave Gods is, en waar voorts God dit geloof schenkt aan wie Hij wil, dat is aan degenen, die Hij van voor de grondlegging der wereld heeft verkoren, daar is het ook duidelijk, dat de roeping door het Evangelie, ook waar die tot menschen zonder onderscheid komt in den uitwendigen zin, toch nooit anders dan voor de uitverkorenen alleen genade kan zijn, en als genade Gods is bedoeld, terwijl God toch ernstiglijk doet verkondigen, wat Hem aangenaam is, namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen.

Ik wil me aan een voorbeeld wagen, om dit op te helderen.

Stel ik ben een werkgever. Voor mij staat een groep immigranten, zeg honderd in aantal. Een veertigtal hunner zijn Nederlanders, een ander veertigtal zijn Duitschers, en een twintigtal zijn Zweden. Ik wil de Hollanders werk geven, maar ik weet niet wie ze zijn. Nu roep ik hun toe, geheel in het algemeen, dat ik een iegelijk, die van Nederland kwam, aan het werk wil zetten. Dan gaat die roeping uit tot allen maar de inhoud van de roeping blijft toch bijzonder. Als straks geen Duitscher noch Zweed door mij worden aangenomen, dan kunnen ze niet zeggen, dat ik niet ernstig en waarachtig was, toen ik de roeping tot hen deed uitgaan.

Ge merkt natuurlijk op, dat dit beeld mank gaat. Ik versta dit zeer wel. Daarom spreken we ook van een ons wagen aan een beeld. Het verkeerde van het beeld is, dat er in geheel die roeping geen geestelijk-zedelijk element zit. Er zit geen wilsdaad in van de zijde der Zweden en Duitschers als ze geen werk krijgen bij mij. Dit laatste is wel het geval bij de verkondiging des

Evangelies ten opzichte dergenen, die niet ingaan. We stemmen dit alles volkomen toe. Het wordt den Zweden en Duitschers dan ook niet tot schuld gerekend, als ze straks niet werken voor mij. Die zijde van de zaak kon door het beeld niet worden belicht. Maar wel wordt deze zijde er door duidelijk gemaakt, dat de prediking des Evangelies tot velen kan komen, die God toch niet wil zaligen, zonder dat de Heere daardoor onwaarachtig wordt. Hij roept niet allen, Hij belooft niet aan allen het eeuwige leven, maar alleen aan degenen, die komen en gelooven.

Bezien we nu ook de zedelijke zijde der zaak.

Ge zegt: het Evangelie roept: "Die wil, die kome." Wie niet komt toont daarmee, dat hij niet wil. Daarom is hij dan ook schuldig. Goed. Ook dit stemmen we volmondig toe. En dat wel zonder eenig voorbehoud, mits ge de zaak maar weer zuiver voorstelt. Zoodra ge immers de zaak nu zoo voorstelt, dat deze wil om te komen aan alle genadewerk voorafgaat, zijt ge juist verzeild geraakt in de Arminiaansche wateren. Dat wilden juist de Remonstranten. We moeten ons niet voorstellen, dat Arminius dwaas genoeg was, om te leeren, dat geheel het werk der zaligheid een werk van den vrijen wil des menschen is. Ganschelijk niet. In de Remonstrantie werd juist ten allersterkste vastgehouden, dat de mensch van nature niets kan of wil of bedenkt of bedenken of willen kan, dat tot zijne zaligheid zou zijn. Volstrekt niets. Veel sterker was dat in die Remonstrantie uitgedrukt, dan men het tegenwoordig zou willen beweren in de Christelijke Gereformeerde kerken. Neen, zeiden de Remonstranten daarin, alles komt van God. Gods Geest moet door genade ons redden, wederbaren en bekeeren en ook doen volharden tot het einde toe. Het is alles genade van het begin tot het einde. Dat alles klinkt wel heel Gereformeerd, maar als ge niet meer zegt, kunt ge nog heel best Remonstrant zijn. Want, zoo gingen de volgelingen van Arminius in die Remonstrantie voort, nu moet dit daarbij wel in aanmerking genomen worden, dat het van den vrijen wil des menschen afhangt, of de Geest hem deze zaligende genade wil schenken, ja dan neen. Wie wil, die ontvangt genade. De natuurlijke mensch kan willen of hij kan niet willen. Het willen is vrij. Besluit hij nu om te willen zalig worden, dan zaligt de Heilige Geest hem door genade. "Wie wil, die kome en neme van het water des levens" verklaart dus de Remonstrant zoo, dat ieder dit van nature willen kan. De wilskeuze gaat aan de eerste genadedaad vooraf.

Stelt ge daarom de zaak zoo voor, dan zijt ge Remonstrant en gaan we niet met u mede.

Doch zuiver gesteld staat de zaak zoo, dat de natuurlijke mensch niet wil en ook niet willen kan tot de zaligheid komen. Hij wil het brood en het water des levens niet en hij kan er van nature ook niet naar verlangen, wordt het hem voorgezet, dan openbaart zich zijn wil altijd als boos en verdorven en dan zal hij het altijd blijven weigeren en verwerpen. Hij wil niet aannemen, hij kan niet willen aannemen; hij wil wel verwerpen. Als nu God aan zulk een mensch toch dat brood des levens ver-

kondigen doet, en Christus wordt hem in het Evangelie voorgesteld en hem wordt gezegd, dat hij zal gelooven en zich bekeeren, wat gebeurt er dan? Dan zegt die mensch altijd: nooit! Hoe meer ge het hem aanbiedt, hoe meer hij er van walgt, hoe meer hij zich er tegen verzet om zich te bekeeren, hoe harder hij wordt. Als Gereformeerd mensch stemt ge toe, moet ge toestemmen, dat dit het eenig mogelijke resultaat is, tenzij God hem genade schenkt. "Die wil, die kome" roept God; en hij roept: ik wil niet! Daardoor wordt zijn schuld groter, zijn hart harder, zijn verdoemenis zwaarder. Hoe ter wereld zou het dan toch genade kunnen zijn, en zoo door God bedoeld, als Hij ook aan verworpenen de prediking des Evangelies doet toekomen. Neen, het tegendeel is waar. De verkondiging des Evangelies heeft wel beteekenis voor degenen, die verloren gaan. Doch die beteekenis ligt daarin, dat ze openbaar worden in al de verdorvenheid hunner zondige natuur, in de boosheid van hun gemoed, en dat ze voor God schuldig worden gesteld.

In plaats van deze waarheid nu, die alleen de Gereformeerde voorstelling van de zaak is, heeft nu reeds lang de Christelijke Gereformeerde Kerk geleerd, en ook in 1924 officieel tot hare leer aangenomen, dat God welmeenend aan verworpenen genade aanbiedt, dat Hij hun toeroept, dat Hij volkomen gewillig is hen te zaligen, dat Hij in Zijne groote gunst hen Christus doet verkondigen. Zoo maakt men eenvoudig God tot een leugenaar in de verkondiging des Evangelies. Want immers, als men hiernaast nu ook wil handhaven, dat die aldus door God begenadigde mensch toch uit en van zichzelf nooit komen kan of ook kan willen komen, maar dat God hem de genade des levens en des geloofs eerst moet schenken, en het blijkt dan, dat de Heere dit niet doet, dan doet God anders dan Hij spreekt, dan belooft Hij wat Hij niet schenkt en ook niet wil schenken, dan is Hij niet waarachtig.

En dit alles wil men dan verdedigen met het antwoord: dit is een mysterie; daar mogen we niet inkomen; we mogen niet trachten om God te begrijpen!

Onzin, broeders!

Te zeggen, dat iets beide zwart en ook tegelijkertijd wit is, is geen mysterie, het is een leugen! En de leugen is uit den duivel!

Te zeggen, dat God iemand wel zaligen wil en dat Hij het toch niet wil, is geen geheimnis, op het hooren waarvan men vroom en aanbeddend neerknielt voor den hoogen God, maar het is eene onwaarheid, een zeer gevaarlijke onwaarheid, waardoor men onder een schijn van gereformeerde menschen weer het verderfelijke venijn van de Pelagiaansche dwaling wil ingeven! Het maakt God niet groot, maar het stelt Hem tot een leugenaar.

We willen God niet begrijpen, maar we willen met geheel ons hart opkomen tegen de voorstelling, dat God iets belooft en het dan niet doet, dat Hij spreekt en dat het er dan niet is, dat God onwaarachtig is.

Och, dat de oogen van velen toch eens open gingen voor dit gevaarlijk en leugenachtig spelen met de Gereformeerde waarheid!

En toch, hoe lang is niet deze leugen reeds verkondigd geworden! Hoe diep zit deze onwaarheid er in! Hoe zeer zitten vele ernstige broeders en zusters, die toch metterdaad niet Remonstrantsch wezen willen, in deze dwaling verward! En het gevolg is, dat men toch Remonstrant is. Men kan het dan hooren in de gesprekken, men kan het lezen uit brieven, het wordt openlijk verkondigd van de kansels, dat God toch wil, dat alle menschen zalig worden, dat Hij wel ieder wil redden en welmeenend aan allen den Christus aanbiedt en ieder het eeuwige leven belooft.

En door allerlei beelden toont men dan, hoe men eigenlijk de zaak beschouwt. Kort voor onze afzetting spraken we met een der meest vooraanstaande mannen in de Christelijke Gereformeerde kerken. Eerst zou het met teksten worden bewezen, toen met de door de Synode aangehaalde stukken uit de Belijdenis, dat God in het Evangelie aan allen genade aanbiedt. Toen het duidelijk begon te worden, dat dit niet ging, moest het met beelden duidelijk gemaakt worden. Het eerste beeld, dat de broeder teekende, was het meer gebruikte beeld van een man, die naar den afgrond loopt. Hij snelt zijn verderf tegemoet. Maar iemand roept hem, roept hem keer op keer toe: "Man, daar is een diepe afgrond vóór u! Ga niet voort! Straks stort ge in het verderf!" Is die roepstem dan geen genade?

Ja, natuurlijk is in dat beeld die roepstem genade van den roepende tegenover dien man. En als hij nu niet bepaald zelfmoord wil plegen, dan zal hij zich zeker omkeeren. Maar is dat nu een Gereformeerde voorstelling van de verhouding van God tegenover een zondaar? Immers, neen! Duizendmaal neen! Dat beeld zelf is puur Remonstrantisme. Immers, wilt ge het beeld op gereformeerde wijze teekenen, dan moet ge den man, die naar den afgrond snelt, voorstellen, als iemand, die niet anders wil, en ook niet anders willen kan dan van de hoogte afsnellen den afgrond tegemoet, zoodat alleen een macht, die hem krachtadig omzetten kan, hem kan doen omkeeren. Dan moet ge den roepende voorstellen, als de macht bezittende, niet alleen om hem toe te roepen, dat hij ten verderve snelt, maar ook om hem aan te grijpen en hem door onweerstandelijke macht van dat verderf te verlossen. En als nu die roepende dat niet doet, schoon hij het kon, dan vragen we nog eens weer: is dat nu genade van dien roepende? Daarbij komt dan eindelijk dit ook nog, dat de roepende weet, dat die ten verderve snellende man, nog sneller en naar nog groter en dieper verderf loopt, als hij hem roept. Is dan zulk een roepstem genade? Zoo wordt het beeld eenigszins Gereformeerd, want zoo staat het met de genade Gods tegenover een natuurlijken, in zichzelf geestelijk-dooden zondaar.

De broeder had nog een ander beeld, ook dikwijls gebruikt als een middel, om het verderfelijke venijn der Pelagiaansche dwaling in te geven.

Een man heeft honger. Hij heeft echter niet te eten. En nu zet iemand hem een heerlijk maal eten voor. En hij roept den hongerige toe: "Eet en drink, dit is alles voor u bestemd!" Is dat dan geen genade voor dien hongerige?

Zeker, dat is genade. En ik sta u borg, dat die hongerige zich geen tweemaal zal laten noodigen. Hij zal zeker eten. Maar is dat nu een beeld, dat dienen kan, om een Gereformeerde voorstelling te geven van Gods werk met den zondaar? Het zij verre! Ook dit beeld, hoe dikwijls ook gebruikt en soms met de beste bedoelingen misschien, is toch puur Remonstrantsch. Wilt ge datzelfde beeld gebruiken, om de Gereformeerde waarheid eenigszins dragelijk voor te stellen, dan moet ge geen man teekenen met een gezonde en hongerige maag, maar iemand die doodziek is, zoo ziek, dat hij ten eenenmale walgt van het allerheerlijkste eten. Zet ge hem spijzen voor, dan trapt hij er in, dan walgt hij er van. Hij wil niet eten, eten is hem een gruwel, en hij kan niet willen eten. Door hem spijze voor te zetten brengt ge alleen tot openbaring hoe ziek de man is. En dan moet ge in de tweede plaats hem, die de spijzen aanbiedt teekenen als een machtig geneesheer, die dien zieke ook gezond maken kan en hem kan doen hongeren en dorsten. Nu doet die geneesheer dat niet, hij laat de man zoo ziek als hij is. Als hij hem nu toch de spijzen voorzet, is dat dan genade? Natuurlijk niet.

“Een harde leer,” zeide de broeder en verliet ons.

Het zij zoo. Zoo hebben alle Remonstranten altijd over de Gereformeerden geoordeeld. Zoo oordeelt de zondige mensch altijd over God.

Maar duizendmaal gruwelijker is de voorstelling, dat God den zondaar zaligen moet en alleen zaligen kan en dat Hij hem welmeenend aanbiedt, om hem te zaligen en het toch niet doet.

Dat is spotten met God.

En met den zondaar.

Dan geven we nog zeer verre de voorkeur aan de Arminiaansche voorstelling, dat de mensch van nature aannemen kan en dat God aan zulk een mensch, die de zaligheid uit en van zichzelf willen kan, nu de genade in Christus aanbiedt. Deze voorstelling is tenminste eerlijk. Dan geven we iemand wel Pelagiaansch venijn, maar op het fleschje, waarin we het hem aanbieden, staat dan toch tenminste met duidelijke letters: Arminiaansch Vergif! Wien het dan smaakt, neme het in. Maar feitelijk hetzelfde vergif aan te bieden in een fleschje, waarop ge leest: Gereformeerd Versterkingsmiddel!, dat is gruwelijk.

In elk geval: “Zoovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in Zijn Woord wat Hem aangenaam is, namelijk dat de geroepen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en gelooven, de rust der zielen en het eeuwige leven.” Dat blijft waar. Ge kunt uitgaan van de verklaring, waarvan we thans uitgegaan zijn, namelijk, dat door deze velen, die geroepen worden, allen worden bedoeld, tot wie het Evangelie komt in den uitwendigen zin des woords. We hebben daartegen geen bezwaar. Mits ge er nu ook maar aan toevoegt, wat God in de roeping zegt. Hij zegt in het kort: Een iegelijk, die in den gekruisten Christus gelooft, zal zalig worden. Zoo roept

Hij. Daarmede belooft Hij alleen iets aan geloovigen. Dat geloof schenkt Hij Zelf. Ergo, Hij belooft in de roeping alleen iets aan Zijn volk. God is waarachtig en alle mensch leugenachtig. Het is Hem aangenaam, dat diegenen, die Hij alzoo roept, tot Hem komen. En aan wie zoo komen belooft Hij ook in Goddelijken ernst de rust der zielen en het eeuwige leven.

Zoo mag Gods kind, zoo mag een iegelijk, die gelooft, zoo mag ieder, die de toevlucht nemen wil tot den Heere, hopen en zich verzekerd houden van de genade Gods.

Zoo wordt het Evangelie den goddeloozen en ongehoorzamen een oordeel, en wordt God gerechtvaardigd in Zijn werk.

En zoo heeft dan de Synode van 1924 in Canones III en IV, 8, geen greintje bewijs geleverd voor hare stelling, dat God genadig is aan ieder, die het Evangelie hoort.

Een volgende keer iets over III en IV, 9, D. V.

H. H.

THE TYPES OF SCRIPTURE

The matter to which we began to apply ourselves is whether the believers of the old covenant were taught and empowered to read in the shadows any reference to future realities. It was averred that the shadows did indeed speak to the believers of good things to come. They did so in that they (the shadows) were accompanied by the word of prophecy. The events of the new dispensation were declared, exhibited by means of the spoken word as well as by means of the symbols. These two, the symbol and the word, so it was pointed out, must go together. The symbol without the word is mute. The former, shall it yield to us its meaning, must be explained by the latter. That word was there.

We shall now attend to the word of Jehovah — that word which directed the attention of the believer of the old covenant to future events and objects. Leviticus 17: 11(For the life of the flesh is in the blood: and I have given it to you upon the altar to make an atonement for your souls) has been singled out and commented upon. Passages such as these, being explanatory rather than predicative, shall be passed by. The Scripture was quoted more in support of the contention that the symbols of the old dispensation were not without the word.

We call attention first of all to a passage in Gen. 3. “And I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed: It shall bruise thy head, and thou shalt bruise its heel” (Gen. 3:15). We have here a most remarkable revelation of the course of events determined upon by Jehovah. There is the promise of two kinds of seed. Both the serpent and the woman shall have a spiritual posterity. Between the two there will be perpetual strife. The seed of the woman, it is asserted, shall prevail. The serpent’s brood shall be vanquished. It is the dawn of grace. For here is the promise of a royal priesthood, an holy nation, a peculiar people who

shall set forth the praises of Him who called it out of darkness into His marvelous light. This nation being holy, will of necessity be opposed to that which (in a spiritual ethical sense) is unlike God. And the seed of the serpent, being what it is, will assert itself as an enemy of the seed of the woman. And it is no one less than God who is responsible for this state of affairs. *I will set enmity.* It is He who calls this seed into being and girds it on with strength from on high to assert itself as at one with God and as at odds with the seed of the devil.

However, the utterance, "*I will set enmity,*" must also be made to apply to the animosity of the seed of the serpent for that of the woman. For, to begin with, God's will is the necessity for its appearance as a corrupt seed. It comes forth, to express ourselves in the words of Calvin, out of the womb of the providence of the Almighty, and moves, lives and has its being in His will. He must supply this seed with the strength and energy which it needs to assail the holy seed. Every fresh exhibition of hatred on the side of satan and his brood is due to the fact that God hardens and stirs up this seed. Such are the plain teachings of Scripture. Said the Lord to Moses: "And I will *harden* Pharaoh's heart and the Lord *hardened* Pharaoh's heart, so that he would not let the children of Israel go out of his land" (Exodus 7:3; 10:11). "And the Lord *strengthened* Eglon, the king of Moab, against Israel" (Judges 3:12). "And the Lord *stirred up*, an adversary unto Solomon, Hadad the Edomite: he was of the king's seed in Edom" (I Kings 11:14). "And God *stirred* him up another adversary, Rezon, the son of Eliadah, which fled from his lord Hadadezer, king of Zobah" (I Kings 11:23). "In that day *I will perform* against Eli all things which I have spoken concerning his house" (I Sam. 3:12). "Thus saith the Lord, Behold, *I will raise up* evil against thee out of thine own house" (II Sam. 12:11). " . . . Behold, *I will stir up* the Medes against them — the Assyrians" (Isaiah 13:17). For lo, *I will raise* and cause to come up against Babylon an assembly of great nations from the north country" (Jer. 50:9). " . . . Therefore, O Aholibab, thus saith the Lord; behold, *I will raise up* thy lovers against thee, from whom thy mind is alienated, and *I will bring* them against thee on every side; the Babylonians, and all the Chaldeans, Pekod, and Shoa, and Koa, and all the Assyrians with them: all of them desirable young men, captain and rulers, great lords and renowned, all of them riding upon horses. And they shall come against thee with chariots, wagons and wheels, and with an assembly of people, which shall set against thee buckler and shield and helmet round about: *and I will set judgment* before them, and they shall judge thee according to their judgments. *And I will set my jealousy against thee*, and they shall deal furiously with thee: they shall take away thy nose and thy ears, and thy remnant shall fall by the sword: they shall take thy sons and thy daughters; and thy residue shall be devoured by the fire For thus saith the Lord God: *Behold, I will deliver thee* into the hand of them whom thou hatest, into the hand of them from

whom thy mind is alienated; . . . *I will do these things unto thee*, because thou hast gone a whoring after the heathen, and because thou art polluted with their idols . . . Thou shalt be filled with drunkenness and sorrow, with the cup of astonishment and desolation, with the cup of thy sister Samaria . . . *for I have spoken it, saith the Lord God*" (Ezek. 23:22-35). "*But behold I will raise up against you a nation*, O house of Israel, saith the Lord, the God of Hosts" (Amos 6:14). " . . . *For, lo, I raise up the Chaldeans*, that bitter and hasty nation, which shall march through the breadth of the land to possess the dwelling places that are not theirs" (Hab. 1:6).

These Scriptures assert time and again that as often as an ancient oriental monarch set out on a military expedition so often was he raised up and set in action by God to do the bidding of the Almighty. They were but tools or instruments in His hands. This is evident from the following passage. "O Assyrian, the rod of my anger and the staff in their hand is mine indignation. I will send him against a hypocritical nation, . . . For he saith, By the strength of my hand I have done it, and by my wisdom; . . . *Shall the ax boast itself against him that heweth therewith? or shall the saw magnify itself against him that shaketh it? as if the rod should shake itself against him that lift it up, or as if the staff should lift up itself, as if it were no wood?*" (Isaiah 10:5, 13, 15). With as little propriety could the Assyrians exalt themselves against the Almighty as the ax can boast itself against him that useth it. He, the Assyrian, was but an instrument in God's hand, devoid of all power as is the ax. And as the saw he was raised up and shaken to do the thing that was in God's heart.

These Scriptures assert that it was God who arrayed this pagan monarch with his legions against Israel and in doing so He, the Almighty, was using him as a rod of His anger. However, the Assyrian kings did not recognize themselves as a scourge in the hand of God, nor did they set out on their expeditions impelled by a desire to execute His will. To the contrary, it was in their heart to destroy and to cut off nations not a few. "Howbeit *he meaneth not so, neither doth his heart think so*; but it is in his heart to destroy and to cut off nations not a few. For he saith, Are not my princes altogether kings? Is not Calno as Carchemesh? Is not Hamath as Arpad? Is not Samaria as Damascus? As my hand hath found the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria; Shall not I, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and her idols" (Isaiah 10:7-11). Further, in laying low the nations, the Assyrian king is being actuated by stinking pride and a deep seated contempt for God. His aim was to exalt his throne above the stars. He would be like the Most High. "That thou shalt take up this proverb against the king of Babylon and say, How hast the oppressor ceased . . . For thou hast said in thy heart, I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God: I will sit also upon the mount of the congregation, in the sides of the north; I will ascend

above the heights of the clouds; I will be like the Most High" (Isaiah 14:13, 14). Having made the earth to tremble and having shaken kingdoms this king would thereupon glory in himself. He would say: "By the strength of my hand I have done it, and by my wisdom; for I am prudent: and I have removed the bounds of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man; and my hand hath found as a nest of the riches of the people: and as one gathereth eggs that are left, have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth or peeped" (Isaiah 12:13, 14).

It is a fact that Babylon is a type or image of the world. And this boaster, the king of Babylon, must be regarded as a type or representative of the mystery of iniquity at work from the very beginning—the serpent and his seed; that diabolical power in the world which makes it its business to oppose the most High—the sworn antagonists of God, who rage and imagine vain things, who set themselves and take counsel together, against the Lord and against His anointed saying, Let us break their bands asunder, and cast away their cords from us (Psalm 2),—the serpent and his seed, the destroyers of Jehovah's heritage, who are glad and rejoice (Jer. 50:11).

Yet the heritage of Jehovah need have no fear. For it is the most High who sets enmity. The antagonist is raised, stirred up and sustained by Him. He moves when the Almighty so wills. His entire conduct is controlled and directed by the most High. The Lord, then, has the situation well in hand. At every juncture He is the victor. And the serpent and his brood is ever engaged in doing the thing that is in God's heart. Such being the case, Jehovah can put an end to the affair and vanquish his foe whenever He sees fit. The outcome of the strife is, therefore, not a matter of conjecture. Such indeed is the case in ordinary warfare, necessarily so since neither of the contending parties derives its life and power from the other. The fact, then, that Jehovah sets enmity—raises, stirs up and sustains His antagonist—is the only guarantee that He, the most High will prevail. And He shall prevail. So it is predicted. "And it shall demolish thy head" (Gen. 3:15).

And again: "That thou shalt take up this proverb against the king of Babylon, and say, How hath the oppressor ceased, the golden city ceased. The Lord hath broken the staff of the wicked, and the scepter of the rulers. He that smote the people in wrath with a continual stroke, he that ruled the nations in anger, is persecuted and none hindereth. The whole earth is at rest and quit: they brake forth into singing. . . . Since thou art laid down no fellow is come up against us. Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming; it stirred up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up their thrones all the kings of the nations. All they shall speak and say unto thee, Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us? Thy pomp is brought down to the grave,

and the noise of thy viols: the worm is spread under thee, and the worms cover thee. How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning. How art thou cut down to the ground which didst weaken the nations. For thou hast said in thy heart, I will ascend into heaven, . . . I will be like the most High. Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides of the pit" (Isaiah 14:4-15).

Yet, to quote the confession, God is neither the author of, nor can be charged with the sins committed. For His power and goodness are so great and incomprehensible, that He orders and executes His work in the most excellent and just manner, even then when devils and wicked men act unjustly.

These, then, are the teachings of Gen. 3:15. This particular scripture, needless to say, leaves no room, whatever, for the theory of common grace.

"And between thy seed and her seed" (Gen. 3:15). Mention is made, let it be repeated, of two kinds of seed. And it is the plain teachings of Scripture that the term seed in both cases signifies an organism. Each organism, further, has its principal. In each case must the term seed be made to apply first of all to this head. "Now Christ is the principal of the seed of the woman." Now to Abraham and his seed were the promises made. He saith not, And to seeds, as of many; but as of one, And to thy seed, *which is Christ*" (Gal. 3:15).

But Christ has a body, which is the church and of which He is the life. He and the Church is the seed, The latter prevails in Him to whom has been assigned the task of bruising the head of the serpent. To this end was given unto Him all power in heaven and on earth.

From this very passage under consideration it is plain that the other principal is the serpent. He is ethically related to his seed. In Scripture he is called the father of those who commit sin. The latter are in his power. It is he who from the very beginning, fructifies the souls of the ungodly with his lies and influences them to yield to the forces of unrighteousness. Said the apostle Paul to the Church: "Put on the whole armor of God, that ye may be able to stand against the wiles of the devil. For we wrestle not against flesh and blood, but against principalities, against powers, against rulers of the darkness of the world, against spiritual wickedness of high places" (Eph. 6:11, 12).

Here, then at the very dawn of history, is the promise of one who shall come to destroy the works of the devil. And in Him shall those foreknown by God triumph over the forces of unrighteousness.

To what degree, now, were our first parents made to feel the force of the divine announcement and to what extent were they made to see its implications? At the birth of her firstborn Eve exclaimed, "I have gotten a man with the Lord." It is clear how Eve constrewed the words of God. The divine announcement had awakened in her understanding heart the hope of one empowered to triumph over and to vanquish the seducer. It is also plain that her expectations were centered upon a man—a

man with Jehovah. She erred, however, in that she regarded her firstborn as the promised seed. That Eve soon saw her mistake is evident from the fact that she named her second born *Abel*, meaning, *breath, vanity*.

Another important scripture is Gen. 12:2, 3. Abraham is called and receives a revelation. God will make of him a great nation and bless him. "And I will bless thee, and make thy name great; and thou shalt be a blessing: And I will bless them that bless thee, and curse them that curseth thee; and in thee shall all the families of the earth be blessed."

Abraham is blessed. Man had heard God curse. The force and meaning of the divine curse was constantly being exhibited unto him. The essence of the curse, he saw, is a life lived apart from God. The one whom God curses is expelled from the presence of the Father of lights. Such an one is ordered to leave God's house, and assigned to a place upon which the Almighty, in holy indignation, frowns—a place of utter darkness where men wail only and gnash their teeth. And the meaning of the curse, I repeat, was incessantly being demonstrated unto man—in his expulsion from the garden of Eden, in the shame which he experienced upon the discovery of his nakedness, in the thorn and the thistle which grew, in the wanton ungodliness of the seed of the serpent.

However, God promised to set enmity. And so he did and continued to do. Abram is called and ordered to get him out of his country, and from his kindred, and from his father's house unto a land that God will show him. Abraham is blessed. Again it appears that the curse of God does not mean the eclipse of the entire human race. Abraham and his seed are blessed. The essence of the divine blessing is a life permeated and enveloped by the light of God's countenance. Jehovah is the friend of him whom He blesses. And that one, being blessed, is made to love God. This one dwells in God's presence and is happy because he may know the Holy One.

Abraham is blessed and *he shall be a blessing*. Further, whether one is blessed or cursed depends upon one's attitude toward Abraham. Those cursing him will be cursed, those blessing him will be blessed. And finally, in him will all the families of the earth be blessed. That is to say, the races of the earth are blessed because of their oneness with him. On the other hand, he who is not in Abraham, that is connected with and related to him is cursed.

These statements are pregnant with meaning. We ask how can these things be? And the answer is ready: The seed of Abraham is Christ. These statements must be made to apply to an organism, to that organism of which Christ is the head and principal. Of that body this patriarch is a member. He who curses him is cursing the body and its head—the Christ. He who is joined to him is a member of the organism. Such an one is at once in Christ, and is blessed. Abraham was made a blessing in that he brought forth Christ. To this must be added that the life of Abraham was an exhibition of the Christ in him. He walked as a child of light, as one born of God,

devoted to the cause of Jehovah. He who cursed Abraham cursed the Christ whom he displayed. But the matter which interests us now is that the Church of the Old Covenant was made to see, from the very beginning that the boundless ocean of God's grace was inseparately connected with a seed, with a man of Jehovah—an offspring of the holy race. What bearing this has on our subject will be made plain in the sequence.

Let us pass on to Gen. 49:8-10. The passage reads:

Judah thou! Thy brethren shall praise thee!

Thy hand in the neck of thine enemies,

Thy father's sons shall bow down before thee.

A lion's whelp is Judah;

From the prey, my son, thou art gone up:

He stooped down, he crouches like a lion,

And like a lioness—who shall rouse him?

The scepter shall not depart from Judah,

Nor the ruler's staff from between his feet,

Until Shiloh come,

And to Him willing obedience of the nations!

This passage seems to have baffled many a commentator. Lenthly treatises have been written on the meaning of the term Shiloh. However, the very text in which the name appears indicates that the term signifies a person and not a place. The passage yields no difficulties if explained in the light of previous revelation and according to the spirit of prophecy as a whole. Doing so, it will be seen at once that the term Shiloh is a personal designation of Him upon whom the Church, even at this juncture, had been taught to center its hopes, viz., the man of Jehovah who, in this particular outburst of prophetic vision, is named the Shiloh, i. e., the peacemaker, the prince of peace, unto whom the gatherings of the nations shall be. Thus it appears that the passage is permeated with prophetic allusions.

This particular reference to the Messiah was later taken up in the prophecy of Balaam. "Behold the people shall rise up as a great lion, and lift up himself as a young lion: he shall not lie down till he eat of his prey" (Num. 23:24). And again: "He crouched, he lay down as a lion, and as a great lion: who shall stir him up? Blessed is he that blesseth thee, and cursed is he that curseth thee . . . I shall see him, but not now: I shall behold him, but not nigh: there shall come a star out of Jacob, and a Scepter shall rise out of Israel, and shall smite the corners of Moab, and destroy all the children of Sheth. And Edom shall be a possession, Seir shall also be a possession for his enemies; and Israel shall do valiantly. Out of Jacob shall come he that shall have dominion, and shall destroy him that remaineth of the city." (Num. 24:17-19).

Also this prophesy revolves about a person, namely, about him who shall gain the ascendancy over the malice of the devil. Here again he is presented in the image of a lion. The church of the old covenant is made to see that the consolation of Israel is full of majesty and power, supremely strong, free and unhampered in his movements, doing as he sees fit.

Finally, there is that matchless passage in Isaiah:

"Behold, my servant shall deal prudently, he shall be exalted and extolled, and be very high. As many were astonished at thee; his visage was so marred more than any other man, and his form more than the sons of men. So shall he sprinkle many nations; the kings shall shut their mouths at him; for that which had not been told them they see, and that which they had not heard they shall consider. Who hath believed our report? And to whom is the arm of the Lord revealed? For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of a dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him there is no beauty that we should desire him. He is despised and rejected of men, a man of sorrows, and acquainted with grief, and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not. Surely, he hath born our griefs, and carried our sorrows; yet we did esteem him stricken, smitten of God and afflicted. But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed. All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquity of us all. He was oppressed and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before his shearers is dumb, so he opened not his mouth. He was taken from prison and from judgment; and who shall declare his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the transgression of my people was he stricken. And he made his grave with the wicked, and with the rich with his death; because he had done no violence, neither was any deceit in his mouth. Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief; when thou shalt make his soul an offering for sin, he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand. He shall see of the travail of his soul, and shall be satisfied; by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities. Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death; and he was numbered with the transgressors; and he bare the sins of many, and made intercession for the transgressors" (Isaiah 53).

This seer, and he only is transported to those sublime heights from where he can see in the distance, the spectacle of the suffering Saviour. Eve saw him as the man of Jehovah who shall come to crush the serpent's head. To Abraham, Jehovah spoke of him as the seed in whom the fulness of grace doth dwell. Jacob sees him as the lion-hearted prince of peace, but to Isaiah he appeared as the suffering servant of Jehovah and as the anointed one who comes in power and in love. "Behold my servant, whom I shall uphold; mine elect in whom my soul delighteth; I have put my spirit upon him; he shall bring forth judgment to the gentiles. He shall not cry nor lift up, nor cause his voice to be heard in the street. A bruised reed shall he not break, and the smoking flax

shall he not quench; he shall bring forth judgment unto truth. He shall not fail nor be discouraged, till he have set judgment in the earth; and the isles shall wait for his laws" (Isaiah 12:1-4).

It was not only revealed unto Isaiah that the man of Jehovah would be wounded for our transgressions and bruised for our iniquities, but also that this suffering servant is God. "For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called Wonderful, Counsellor, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace" (Isaiah 9:6).

The words of Isaiah are, to be sure, interspersed with more Messianic allusions. Their sum total clearly reveal that this seer saw more of the Christ than any of the other prophets. All the Messianic revelations of the preceding epochs were incorporated in his prophesies, and to them is added elements for which one looks in vain in the prophetic words of the others. The description of the suffering servant of Jehovah is peculiar to the utterances of Isaiah.

Thus it appears that the shadows of the Old Covenant were indeed accompanied by the spoken word describing the very objects and events prefigured by the shadows. It also appears that another rudiment of the Jehovah religion was (and is) that the coming is the man of Jehovah, the servant of Jehovah whose task it shall be to gain the ascendancy over the forces of unrighteousness and to deliver the oppressed. It was also repeatedly stressed that the coming deliverer is the *son of man*, an offspring of the holy seed, the rod out of the stem of Jesse, a branch growing out of his roots. Upon this one the expectations of the saints were centered.

There are two questions which may now be raised. Was it but an enlightened few who were expecting Him who would demolish the head of the serpent, or was the advent of the Man of Jehovah an event to which the believers in general were looking forward to. Another question is, whether the believers of the old covenant were empowered to detect in the shadows any reference to the One whose coming had been announced.

Our answer to the first question may be brief. Although the Scriptures nowhere explicitly state that the expectation of the promised Shiloh was the portion of the believers in general, yet it must not be supposed that it was but a select few who received the grace necessary to enable them to glory in the triumph of truth and of righteousness over the forces of sin. Common to all believers is that thirst for righteousness and the desire to be delivered from the body of this death. The divine announcement: "I will set enmity," and "It shall bruise thy head" was, we may feel assured, heavenly music in the ears of every saint of the old covenant. This and similar announcements must be regarded as so many lifelines, thrown out, which those who realized that they were lying in the midst of death, eagerly grasped. The faith of such personages as Eve, Noah, the patriarchs,

Moses did not differ, essentially from the faith of the believers in general. As these prayed, praised, hoped, rejoiced and struggled, so did they all. They were all looking for a city which hath foundations whose maker and builder is God. And such words of Jehovah as "The scepter shall not depart from Judah nor a lawgiver from between his feet until Shiloh comes and unto Him shall the gatherings of the nations be" — such words became the property of the church and served as a course of comfort to every saint.

The other question was whether the believers of the old covenant were wont to read in the shadows any reference to Him whose coming they were expecting. To confine ourselves to the rite of expiratory sacrifice, did the believers regard this rite as a prophetic symbol of the sufferings and death of him upon whom they were focusing their hopes. In answering this question we shall set out by stating the three rudiments of the Jehovah religion thus far brought into relief. They are: (1) Our help standeth in the name of Jehovah; (2) There can be no remission of sin without the shedding of blood; (3) The Man of Jehovah, the Shiloh will prevail over the malice of the serpent. The question is, whether the ancient believer regarded the sacrificial victim as prophetic symbol of the sufferings and death of the Messiah. In other words, was the believer of the old covenant taught to associate the shedding of blood with the promised Shiloh? Was he made to see that, according to the arrangement of God, the Man of Jehovah must bear the iniquities of His people? It is a fact that in the very first revelation made unto man concerning the Messiah is found a reference to His sufferings. It was asserted that the serpent should bruise the heel of the seed. Then, too, the book of Psalms are interspersed with lively descriptions of the ill treatment afforded Him by the antagonist. Psalm 22 is exclusively Messianic. The distress to which the poet in this lyric gives expression shall also be the portion of the Messiah. "Be not far from me; for trouble is near and there is none to help. Many bulls have compassed me: strong bulls of Bashan have beset me round. They gasped upon me with their mouths, as a ravening and a roaring lion. I am poured out like water, and all my bones are out of joint; my heart is like wax; it is melted in the midst of my bowels. My strength is dried up like a potsherd; and Thou hast brought me in the dust of death." Ps. 22: 11-13). Some of the details of the psalm are applicable to Christ only. "For dogs have compassed me: the assembly of the wicked have inclosed me: they pierced my hands and my feet. I may tell all my bones: they look and stare upon me. They part my garments among them, and cast lots upon my vesture" (Verses 16, 17).

In respect to such Scriptures the question arises whether the poet was aware of the fact that he was being used by the Spirit to describe the sufferings of Him whose kingdom Jehovah would establish forever. It cannot be otherwise but that the poet knew that his utterances applied to this particular offspring of his. David

was aware of the spiritual and moral ties binding him to the promised seed. The promised Shiloh was to be a man according to God's heart, devoted to the cause of Jehovah, dreaded and hated, therefore by the antagonists of God. Ordinarily the experiences of one follower of Christ is the experience of every follower. They all share a common lot in this world, Christ and His body. The lyric poet, stationing himself upon his own experiences, beheld, from this elevation, the suffering Christ placed within his range of vision by Jehovah. At the dawn of grace it had been revealed unto the church, that the serpent would bruise the heel of the seed. This became the favorite theme of the prophets of Jehovah.

It had also been revealed unto the woman that her seed should bruise the head of the serpent. This also is a theme which the prophets of the Lord delighted to elucidate. Prompted by the Spirit they often engaged in depicting the triumph of the Messiah. "Why do the heathen rage and the people imagine a vain thing? The kings of the earth set themselves, and the rulers take counsel together against the Lord and against His Anointed, saying, Let us break their bonds asunder and cast their cords away from us. He that sitteth in the heavens shall laugh: . . . Then shall He speak unto them in His wrath . . . yet have I set my King upon my holy hill in Zion. I will declare the decree: the Lord hath said unto me, Thou art my Son, this day have I begotten thee. Ask of me and I shall give thee the heathen for thine inheritance, and the uttermost parts of the earth for thy possession. Thou shalt brake him with a rod of iron; thou shalt dash them in pieces like a potter's vessel" (Ps. 2:3-9). "The Lord said unto my Lord, Sit thou at my right hand, until I make thine enemies thy footstool. The Lord shall send the rod of thy strength out of Zion: rule thou in the midst of thine enemies . . . The Lord hath sworn and will not repent, Thou art a priest for ever after the order of Melchizedek. The Lord at thy right hand shall strike through kings in the days of His wrath. He shall judge among the nations, he shall fill the places with the dead bodies; he shall wound the heads over many countries. And He shall smite the earth with rod of His mouth, and with the breath of His lips shall He slay the wicked" (Isaiah 11:4).

The Messiah shall set Himself against the opponents of God. It indicates that He loves truth and righteousness. Such being the case He will judge the poor with righteousness and argue their case. "And He shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears: But with righteousness shall He judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth: . . . And righteousness shall be the girdle of His loins, and faithfulness the girdle of His reins" (Is. 11:3, 4).

Let us say a word about the Scriptures quoted above. It is a well known fact that the rationalist looks down with disdain upon the God of the Old Testament. This God, so he avers, is a monstrosity, an unnatural production. His opinion is based chiefly on those Scrip

tures which assert that the Lord's Anointed shall smite the earth with the rod of His mouth, that the wicked shall perish and the enemies of the Lord shall be as the fat of lambs. To the believer, however, who has entered into the sanctuary of God, these psalms are precious. And that, not because he takes delight in the misery and woe of the wicked as such. Far from that. He knows the sorrow of the Apostle Paul. A grief which comes to the surface in the following Scripture: "I say the truth in Christ, I lie not, my conscience also bearing me witness in the Holy Ghost, that I have great heaviness and continual sorrow in my heart. For I could wish that myself were accursed from Christ for my brethren, my kinsmen, according to the flesh" (Rom. 9:1-3). For another reason are such Scriptures a source of great comfort to him. For they assure him that not the loathsome forces of darkness but that God, light, truth, justice and righteousness shall gain the ascendancy. The wicked shall perish. The prophets of that day, we notice, had not yet succeeded in making it appear as if it was the sin of the wicked which Jehovah hated but not the wicked. This, by the way, is an accomplishment of the exponents of the theory of common grace of the twentieth century A. D.

The theme then to which the prophets of the first period of the old dispensation often applied themselves was the struggles or the sufferings and the triumph of the Messiah.

Now, once more the question: Were the prophets of the old covenant wont to associate the blood of the sacrificial victim with the Messiah? Did the church of the old dispensation perceive that the sufferings of the servant of Jehovah, the bruising of His heel, had atoning value? Did they read in the rite of expiatory sacrifice any reference to the Man of Jehovah, whose griefs and triumphs they depicted? Were they able to link together prophesy and symbol? Did they recognize the sacrificial victim as an image or symbol of the suffering Messiah?

Fact is that the only book of the Old Testament which ascribes to the sufferings of the Messiah's atoning value is the book of the prophet Isaiah. Isaiah was the only prophet who asserted that "He was wounded for our transgressions, He was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon Him; and with His stripes we were healed . . . and the Lord hath laid upon Him the iniquities of us all." In vain do we search the psalms for any such statements. This means that we have no objective proof for asserting that the church in the first periods of the old dispensation associated the shedding of the blood of the sacrificial animal with the suffering Messiah. In other words, there is no objective proof for the assertion that the church at least in the first epochs ascribed to the sufferings of the Messiah's atoning value. The church, then, for at least many centuries did not detect in the rite of expiatory sacrifice a reference to Christ. It was Isaiah who was taught by the Holy Spirit to link together (1) God, (2) the Servant of Jehovah, and (3) the blood. This, to be sure, may be regarded as the grand triumph of prophesy.

This does not mean, however, that faith in Christ was no requirement in the days of the old covenant. Let us quote from a former article. "The salvation of the elect of God is perplexing to many. Were the devout, so it is asked, capable of looking beyond the lamb to Christ? This is a matter of conjecture. Nevertheless, the salvation of the just of the old covenant was altogether permissible. It was a contrite, broken-hearted sinner who was casting himself upon the mercy of Jehovah. One realizing that the mercy with which he desired to be satisfied, although unmerited, was nevertheless permeated with justice. What was there preventing God from granting such an one the desires of his heart? God might show this one mercy and grant him pardon. He could do so without lowering Himself in the eyes of His moral creature. For He had taken care to demonstrate unto him that sin somehow must be atoned for, and His mercy merited. There was a reason why blood played so prominent a part in the typical transactions of the old dispensation. By means of the blood Jehovah trained His people to expect all from Him — salvation and the means. Having passed through the course of training insisted upon by Jehovah, the believer perceived that Jehovah alone can save. He saves, however, in conjunction with blood, not the blood of the animal but the blood which Jehovah would provide. Now, Christ is God and blood, the latter signifying the human nature in which God suffered and died for His own. In fine, the believer was empowered to lay hold on that which constitutes the very heart and soul of redemption, Jehovah and blood."

In this sense did the shadows direct the believer to Christ.

G. M. O.

JESUS BE ALL

O Lord, I know that Thou wilt give to me
All that I really want;
And yet with heart insatiate and athirst
For more of Thee I pant.

Bid me long on; help to strive and pray
For I would rather kneel
Rent by conflicting wants, than never thirst
For thee, my Lord, to feel.

Give me the prayer of faith that must prevail.
Dictate what my poor heart
Shall say to thee, and how it shall be said,
Jesus, till mine thou art.

Come to me with my earliest waking thought,
Be with me where I go;
Be my last thought at night, and in my dreams
Thy blessed presence show.

I am so weak, so helpless, Thou so strong;
Oh, do not let me fall.
My self-despair alone must plead my cause
Jesus, be thou mine all.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

Aan het einde van ons laatste artikel onder dit hoofd beantwoordden we de vraag of de Classis ooit de bevoegde kerkelijke autoriteit kon zijn of worden, die beschikt over het al of niet uitoefenen van de ambten in de plaatselijke gemeente, met een zeer beslist: neen, dat kan en mag niet. Als de Classis dit wel doet, dan doet ze hierarchisch, dan handelt ze op Roomsche wijze. Immers, het is het kenmerkende van alle hierarchie, dat de gemeente wordt geminacht. De priesters regeeren, de geestelijken zijn eigenlijk de kerk, en de schare die de wet niet kent, is vervloekt. De gemeente wordt miskend en in hare rechten gekrenkt. Alle regelen en voorschriften komen eenvoudig van hooger hand tot haar. De gemeente gehoorzaamt slechts aan die hoogere macht. De geestelijke, hoogere macht beveelt in betrekking tot leer en leven en de gemeente volgt blindelings. Natuurlijk komt zulke hierarchische macht en regeering, die tevens een ontkenning is van het Koningschap van Christus over Zijne gemeente, in verschillende graden en stadiën van ontwikkeling voor. Het gruwelijkst komt ze tot openbaring in de kerk van Rome, waar de geestelijken feitelijk de kerk zijn en de schare implicite "de kerk" gelooven kan. Doch keer op keer komt ze toch ook buiten de Roomsche kerk tot openbaring. De verleiding voor degenen, die dienaren van Christus moesten zijn in de gemeente des Heeren, om te gaan heerschen over God's erfdeel, is nu eenmaal ontzettend sterk. Ge hebt dan ook altijd in meer of mindere mate eene openbaring van deze hierarchische trek, wanneer een van de twee volgende verschijnselen zich voordoen, of ook een vereeniging dezer twee. In de eerste plaats is hierarchie al zulke kerkregeering, waarbij personen of kerkbesturen of kerkelijke colleges zich een macht toekennen over de gemeente des Heeren, die ze niet bezitten. En in de tweede plaats openbaart zich de hierarchische trek, wanneer al of niet bevoegde kerkelijke autoriteiten handelen en oordeelen niet naar den Woorde Gods, maar naar menscheelijke inzettingen. Nu heeft Classis Grand Rapids Oost zich op beide deze punten schuldig gemaakt aan een hierarchisch optreden tegenover den kerkeraad van Eastern Ave. En we zullen thans uit beide deze oogpunten de zaak beoordeelen.

Christus zet Zijne dienaren, hetzij ouderlingen en diakenen of bedienaren des Woords, in het ambt. Hij doet dat, niet door een hoogere macht, maar door de gemeente, wier organen ze zijn. Christus alleen kan ook weer uit het ambt ontzetten. En als er zich dan conflict ontwikkelt tusschen de roeping van Christuswege en de besluiten en geboden van menschen, dan kan de eenige regel zijn, die gevolgd mag worden door de dienaren van Christus, dat ze Gode meer moeten gehoorzamen dan de menschen. Zoo schreven we de vorige maal. En we voegen hier thans aan toe, dat Christus deze ontzetting uit het ambt doet geschieden op dezelfde wijze, als waarop Hij ze in het ambt stelde, namelijk door de gemeente. We zouden zoo zeggen, dat dit toch reeds in den aard der

zaak lag. Wie in het ambt zet ontzet ook uit het ambt. En dezelfde organen, waardoor iemand in het ambt komt doen ook weer dienst tot ontzetting uit het ambt. Hoe ter wereld zou een classis toch het recht hebben om de gemeente te berooven van hare ambtsdragers tegen haren wil? Die Classis had met de in het ambt stelling dier dienaren, hetzij ouderlingen, diakenen niets te maken. De gemeente riep. Ze riep, hetzij door goedkeuring of door stemming, bepaalde personen. Die personen beleden het, dat ze gevoelden dat ze wettiglijk van God geroepen waren tot de uitoefening van hun ambt, omdat ze van Gods gemeente geroepen waren. Nu komt daar in die roeping geen verandering. De gemeente wil hare ambtsdragers behouden. Ze blijft ze roepen. Ze meent, dat ze haar niet mogen worden ontnomen. Maar van buiten die gemeente denkt men daar anders over. De Classis wil afzetten. Heeft nu die Classis bevoegdheid om of een geheelen kerkeraad, of ook maar een enkelen ouderling af te zetten, terwijl de gemeente blijft roepen? We zeggen nog eens weer, het zou uiteraard duidelijk moeten zijn, dat dit niet kon. En stel nu eens een Classis doet dit toch. Wat krijgt ge dan? Conflict tusschen de roeping Gods en de geboden van menschen. Want immers, die door de Classis afgezette dienaren zullen blijven zeggen: we zijn door Gods gemeente en mitsdien door God zelf geroepen tot de uitoefening van ons ambt. We zullen dus Gode meer moeten gehoorzamen dan de menschen. Eene Classis kan nooit de bevoegde kerkelijke autoriteit worden over eene plaatselijke gemeente en plaatselijken kerkeraad.

Doch niet alleen ligt dit alles in den aard der zaak, het staat ook alzoo in de Dordtsche Kerkenorde en het staat er nooit anders. In Art. 79 D. K. O. toch staat: "Wanneer dienaren des Goddelijken Woords, Ouderlingen of Diakenen eene openbare grove zonde bedrijven, die der Kerk schandelijk is of ook bij de Overheid strafwaardig is, zullen wel de Ouderlingen of Diakenen terstond door voorgaand oordeel des Kerkerads derzelver en der naastbijgelegene gemeente in hunnen dienst geschorst of daarvan afgezet worden, maar de dienaars alleen geschorst worden. Of deze geheel van den dienst af te zetten zijn, zal aan het oordeel der Classe staan met advies van de in Art. 11 genoemde deputaten der Synode." We vinden in dit artikel in de eerste plaats het beginsel uitgedrukt, dat de behandeling van ouderling of diaken van den kerkeraad en dus van de gemeente uitgaat. En in de tweede plaats, dat zulk een behandeling van ouderling of diaken ook bij den kerkeraad blijft en door den kerkeraad wordt beëindigd, zij het dan ook, dat hij de hulp inroept van een naburigen kerkeraad om het gewicht der zaak. De Classis heeft met de behandeling der zaak niets te maken. De kerkeraad, niet de Classis begint de zaak en doet haar af. Hij is hier de bevoegde kerkelijke autoriteit. Ja maar, zoo werpt ge tegen, zoo gaat het in normale gevallen. Er kunnen ook abnormale gevallen zich voordoen en dan grijpt de Classis in. Als een ouderling of diaken nu eens wel der afzetting waardig is, maar een kerkeraad wil hen niet behandelen. En

op de een of andere wijze komt de zaak dan toch op de Classis. En de Classis oordeelt, dat zoo iemand moet afgezet worden en geeft zulks aan den kerkeraad te kennen. Doch deze weigert. Dan moet toch een Classis het wel doen, anders blijft zulk een ambtsdrager in zijn ambt. Of stel eens, dat een geheelen kerkeraad schuldig staat aan eene grove zonde, naar het oordeel der Classis, dan is het toch duidelijk, dat een Classis moet inspringen om de eenvoudige reden, dat een kerkeraad zichzelf nooit afzetten zal? We antwoorden, dat het vreemd is, dat we van zulke dingen niets vinden in de Kerkenorde. Zoo abnormaal zijn zulke gevallen toch niet, dat ze meer dan eens voorkomen, en dat er dan toch wel regeling voor diende gemaakt te zijn in den grondslag van ons kerkelijk samenleven uit kerkrechtelijk oogpunt. Doch tevens antwoorden we, dat al zulke redeneeringen niet opgaan. Of de Classis al oordeelt, dat iemand noodig afgezet moet worden, daarom wordt de Classis nog niet de bevoegde kerkelijke autoriteit om het nu ook te doen. De Classis is geen hooger gerecht, zooals het hier te lande altijd wordt voorgesteld als gedingen over kerkelijke goederen aanhangig worden gemaakt bij het wereldsche gerecht. Ze is slechts een meerdere vergadering, een breedere vergadering van kerkeraden door hunne afgevaardigden. Een Classis kan ten slotte wel oordeelen. Ze kan uitspreken, dat zeker iemand niet dienen mag in het ambt van ouderling of diaken indien eene bepaalde zaak op wettige wijze voor haar wordt gebracht. Ze kan haar oordeel ook aan den betrokken kerkeraad bekend maken. Ze kan er bij den kerkraad eener plaatselijke gemeente op aandringen dat zoo iemand dient te worden afgezet. Als de kerkeraad niet wil in betrekking tot een enkelen ouderling of diaken, en de gemeente wil niet in betrekking tot een geheelen kerkeraad, dan houdt de Classis hare handen thuis, voorzover het de afzetting van ambtsdragers betreft. Hoe gaarne de Classis het om praktische redenen ook zou willen, vooral met het oog op kerkelijke goederen, ze wordt nooit bevoegde kerkelijke autoriteit over een ambtsdrager in eene plaatselijke gemeente. Ze kan nooit de gemeente berooven van haren kerkeraad. Ze mag ten slotte uitspreken, dat een zekere kerkeraad het kerkverband verbroken heeft als hij niet wil luisteren naar het advies van de meerdere of breedere vergaderingen en hem ook metterdaad buiten haar kerkverband zetten, dit laatste is geheel iets anders, dan uit het ambt ontzetten.

Men heeft zich tegenover het hierboven gehandhaafde beginsel van de autonomie der plaatselijke kerk wel beroepen op Art. 36 D. K. O. Doch ten onrechte. In dat Art. toch staat: "t Zelfde zeggen heeft de Classe over den Kerkeraad, 't welk de Particuliere Synode heeft over de Classe en de Generale Synode over de Particuliere." En men heeft hieruit willen afleiden, dat dan toch een Classis een soort hoogere macht bezit dan de kerkeraad. Dit is echter niet juist. Immers er staat niet dat de Classis dezelfde macht heeft over den kerkeraad als deze heeft in de gemeente. Er wordt in deze woorden van Art. 36 slechts een vergelijking getrokken tusschen de macht

van Classe, Particuliere en Generale Synode, met andere woorden, tusschen de meerdere vergaderingen. Deze zijn gelijksoortig uit het oogpunt van hun zeggenschap over elkander. Het zijn geen hoogere gerechtshoven, maar meerdere vergaderingen. Hun macht is gelijksoortig, om dat afzonderlijke en vrijwilliglijk met elkander in verband getreden kerken hare macht daar samen brengen. Het is eene macht van gezamenlijke kerken. Doch dit is geheel iets anders dan van Classis en Synode de bevoegde kerkelijke autoriteit te maken over den kerkeraad. Zoo hebben het ook Van Dellen en Keegstra in hun toelichting onder dit artikel der Kerkenorde. Ze drukken zich uit als volgt: "Het gezag van eene Synode over eene Classe, en van een Classe over een Kerkeraad is echter niet te vergelijken met dat van een Kerkeraad over een gemeente. Daarom wordt dit laatste in dit artikel ook niet genoemd.... Waren Classen en Synoden hoogere bestuurscolleges, zooals de hierarchische stelsels willen, zoo zou dit artikel van boven af moeten beginnen, en eerst moeten spreken van het gezag van de Generale Synode over de Particuliere, om zoo af te dalen tot het gezag van de Classe over den Kerkeraad. Met opzet wordt echter de omgekeerde orde gevolgd. De Kerkenorde noemt altijd eerst den Kerkeraad, omdat in het Kerkverband het bestuur altijd bij den Kerkeraad moet blijven."

Beoordeelen we nu uit dit oogpunt 't doen van Classis Grand Rapids Oost tegenover den kerkeraad van Eastern Ave. op 12 Dec. 1924, dan heeft de Classis zich uit elk oogpunt schuldig gemaakt aan grove machtsoverschrijding. In de eerste plaats heeft ze zich juist niet gestoord aan Art. 36 D. K. O., dat de Synode hetzelfde zeggen zal hebben over een Classis als deze over den kerkeraad. Immers de zaak, waarom het ging op de vergadering der Classis van Nov.-Dec. 1924 was reeds voor de Synode geweest. Deze had geheel de zaak voor zich gehad en had de zaak behandeld. Zooals we reeds eerder hebben aangetoond, had de Synode echter geen behandeling gewild, schoon er om werd gevraagd. Zelfs gaf de Synode op niet onduidelijke wijze te kennen, dat ze in het geheel geen actie wilde. Ze wilde ons zelfs niet voor eenige vragen plaatsen en ons niets laten beloven. Nadat de Synode uiteen ging in 1924 waren we geheel vrij en hadden we bovendien het getuigenis van haar mogen ontvangen, dat we fundamenteel goed Gereformeerd waren. We zouden zoo zeggen, dat dit finaal moest zijn, en dat geen Classis onder de Kerkenorde het recht kon hebben, om meer te doen dan de Synode. Toch deed de Classis dit wel. Schoon de Synode ons niets had laten beloven, eischte de Classis van den kerkeraad, dat deze den leeraar wel iets zou laten beloven in de bewuste zaak. Ze eischte, dat we ja en amen zouden zeggen op de Drie Punten, of dat we de belofte van stilzwijgen zouden afleggen. Ze eischte, dat de kerkeraad van Eastern Ave. deze dingen voor zijn leeraar zou leggen. En dit alles in weerwil van het feit, dat de Synode van 1924 de zaak finaal had beslist. Ze kende zich dus eene macht toe, die boven de macht der Synode uitging. Ze miskende het

kerkverband. Ze verbrak feitelijk het kerkverband. Ze heeft zich aan grove machtsoverschrijding schuldig gemaakt allereerst ten opzichte van de Synode.

Aan den anderen kant heeft ze zich op gruwelijke wijze vergrepen aan de rechten van den kerkeraad van Eastern Ave. Deze rechten heeft ze eenvoudig geheel miskend en vertrapt. Immers de kerkeraad diende de Classis fatsoenlijk en lankmoediglijk van antwoord, schoon hij zeer goed begreep waarom het te doen was. Hij betoogde duidelijk en op goede gronden, dat de Classis onbillijk was in hare eischen, daar de Synode de zaak had beslecht en deze geen belofte van eenigen aard had geëischt. Hij smeekte de Classis schier om toch hare handen af te houden van ons. Hij gaf ten slotte te kennen, dat hij zich beriep op de Synode van 1926 bijaldien de Classis bij haar standpunt en eischen mocht blijven. En wat is het antwoord, dat de kerkeraad ontving? Niets anders dan dit: ge hebt u vergrepen aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten en ge zijt daarom afgezet! Want laat u toch niet bedotten door de woorden, die Classis Grand Rapids Oost gebruikte. Ze sprak wel van een verbreken van het kerkverband, maar ze bedoelde de afzetting, zooals ze in alles wel heeft getoond. Immers ze heeft den kerkeraad van Eastern Ave. in al hare latere actie niet behandeld als nog wettiglijk in het ambt staande, zij liet dan ook buiten het kerkverband, maar als een afgezette kerkeraad. De hierarchie zat haar veel te veel in het bloed, dan dat ze ook maar bewust en met ernst zou kunnen uitspreken, dat ze den kerkeraad niet afzetten, wel buiten het kerkverband zou kunnen plaatsen. Ze zette feitelijk den kerkeraad af. En ze deed dit op de meest hierarchische wijze. Ze begon de tucht. Ze deed dit tegen den uitdrukkelijken wil der gemeente, dien ze kende door de handteekening van meer dan acht honderd leden. Ze heeft ook de tucht beëindigd. Ze heeft van het begin tot het einde gehandeld als eene hogere bestuursmacht, als de "bevoegde kerkelijke autoriteit" over den kerkeraad. Hare handeling was niet Gereformeerd maar Collegialistisch, Paapsch.

Hiermede is ook de materiele zijde der zaak feitelijk reeds in het licht gesteld. Wat toch was die zoogenaamde insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten? Dit, dat de kerkeraad lankmoediglijk bleef betoogen, dat de Classis geen recht had, om hare eischen tegenover den kerkeraad te stellen en te handhaven en haar vriendelijk verzocht van verdere behandeling af te zien. Dit, dat toen de Classis toch niet wilde luisteren, de kerkeraad zich beriep op de Synode, opdat die het geschil tusschen kerkeraad en Classis zou beslechten. Zoo was het in de zaak, die de Drie Punten betrof en zoo was het ook in betrekking tot de censure der drie oorspronkelijke protestanten. De lezer zal zich herinneren, dat deze censure hierin bestond, dat de kerkeraad had geoordeeld, dat deze protestanten niet met den leeraar Avondmaal konden vieren, zoolang ze hunne beschuldiging bleven handhaven, dat de leeraar een openbare zonde zou hebben bedreven. Formeel stond de zaak zoo, dat de Classis op hare Mei-vergadering had besloten om den kerkeraad te

adviseeren, deze censure te verwijderen, op te heffen. Dit was vlak voor de Synode, 1924. Gelegenheid om op gewone wijze te appelleeren op die Synode tegen het besluit der Classis had de kerkeraad niet meer. Het was niet de fout van den kerkeraad, dat de Classis ter elfder ure nog vergaderde, om dingen voor de Synode in gereedheid te brengen. Ook dit doen der Classis ging reeds tegen allen regel in. Doch op de volgende Classis, die gehouden werd in Augustus 1924, spoedig na de Synode dus, gaf de kerkeraad reeds aan de Classis te kennen, dat hij die censure niet kon en wilde opheffen en dat hij zich op de Synode zou beroepen, bijaldien de Classis bij haar advies bleef. De Classis bleef bij haar advies en de kerkeraad bij zijn beroep op de Synode. Intusschen bestuurt toch zeker de kerkeraad de huishoudelijke zaken in de gemeente en niet de Classis en bleven dus de drie protestanten van het Avondmaal, tot tijd en wijle de Synode uitspraak zou hebben gedaan. Dit lag toch in den aard der zaak. Doch de Classis oordeelde blijkbaar anders. Schoon ze deze zaak nooit weer voor den kerkeraad van Eastern Ave. had voorgelegd, en deze nooit eenige kennis ontving van het voornemen der Classis in dit opzicht; schoon de Classis dus ook nooit weer den kerkeraad had gehoord over deze censure zaak, toch kwam in het kerkelijke vonnis ook de grond, dat de kerkeraad van Eastern Ave. schuldig stond aan insubordinatie, omdat hij die bewuste censure niet had opgeheven. En dat nota bene over een wettig appèl van den kerkeraad heen!

Zoo heeft dan de Classis alles vertrapt, wat betrekking had op de rechten van den kerkeraad. Ze heeft haar goddeloos voornemen ten volle uitgevoerd en zich van den kerkeraad van Eastern Ave. eenvoudig afgemaakt. Het lag wel in den aard der zaak, dat de kerkeraad zich niet voor God uit zijn ambt ontzet gevoelde. Hij bleef dan ook zijn ambt uitoefenen alsof er niets gebeurd was. En plaatselijk heeft de kerkeraad nooit iets van heel deze afzetting gevoeld. De gemeente is blijven bloeien tot op dit oogenblik en de kerkeraad werd in zijn arbeid meer dan ooit kennelijk door den Heere gezegend. Zeker, er is lijden aan verbonden, als de Kerk waarin iemand van zijn jeugd af aan een plaats heeft gevonden en voor welke men het goede heeft gezocht, naar Schrift en Belijdenis, op zulk eene wijze iemand uitwerpt. Dat grieft. Dat doet zeer. Doch de overtuiging, dat niet wij de breuke gezocht hebben en de scheurmakers zijn, maar dat de Classis niet anders wilde, is de onze en geeft ons vrede voor God en de kerken.

H. H.

BEKENDMAKING

Onze lezers te Kalamazoo, Mich., kunnen hunne lesgelden bezorgen bij C. Lemmers, 318 John St. Ct., en bij E. Brondyk, 719 Mabel St.

RELATIVE GOOD

We wish to write one more article on J. C. De Korne's "Chinese Altars to the Unknown God." In his work, so it was pointed out, the author lavishes praise upon non-Christian religions. Let us attend once more to the following selection: "With such a two-fold approach he can afford to picture in glowing colors the beautiful elements that do exist in non-Christian religions; he can unhesitatingly share the enthusiasm that extols the unmistakable benefits which these systems have brought to their devotees; and he need not withhold rightful praise for those noble aspirations of the human soul."

It was pointed out that according to Scripture the gods of the heathen are idols, they do not exist, they are a lie, they are devils. Then, too, the Scripture asserts that the heathen world is in darkness, that the heathen are ignorant, that the wisdom of the heathen is vanity, that Jew and Gentiles are all under sin.

The author maintains that the proposition to the effect that there are good elements present in non-Christian religions has the support of Scripture. He maintains that the heathen, according to Scripture, are in the possession of truth. We, to be sure, agree. Paul states that that which may be known of God is manifest in them. But the apostle also insists that the truth which the heathen possess is no part of their religion. Truth, so it was pointed out, is religion when it is recognized, loved and cherished by man, and when it dwells in his heart. On the other hand, if truth does not dwell in man it is merely possessed as a piece of information and in no wise constitutes religion. The heathen, says the apostle, hold the truth in unrighteousness, change it into a lie. This is done because the truth is hated by them. Who change the truth of God unto a lie and worship and serve the creature more than the creator (Rom. 1).

The author also informs his readers that there is much ethical truth present in the religion of the Chinese. One happens upon the following paragraph: "But it is especially in the field of pure ethical teaching that Confucius stands out as one of the world's greatest men, and Confucianism endures as one of the world's great systems of ethics. The Confucian injunction to honor father and mother differs from our fifth commandment only in the matter of the authority with which it was given. Confucians insist just as vigorously as Paul did in Romans thirteen that every soul should be subject unto the higher powers; and they even agree regarding the motive for the ordinance: 'for there is no power but of God; the powers that be are ordained by God'. That principle has so dominated official thinking that it endures in the terminology down to the present day; when the Manchu dynasty was forced to make way for the republic of 1911, the Chinese explanation of it was that the Manghus had exhausted the mandate of Heaven. In her reaching out after the perfect person, the princely man of the confucian classics, China has kept her face toward the heights, the device upon her banner has been *Excelsior*.

"Who could improve upon the moral excellence of gems like these from the Analects: 'Learning without thought is labor lost; thought without learning is perilous,'" etc.

Now, it may be that the Chinese contain an abundance of moral truth. However, if that truth is not written upon the tables of the heart it is no matter of religion. Such truth is merely possessed in the form of information. The devil, no doubt knows the ten commandments. But would the author wish to maintain that the devil's religion contains many beautiful elements?

And then this: "A Christian and a pagan can do the same thing and yet it does not count for the same thing before God, because the motive is different. One does it out of faith according to God's law and unto God's glory and it is good in the sight of God. The other does it for reasons of expediency, thus it does not satisfy God's requirements and cannot be called absolute good, even though the deed itself conforms to the law of God. At that point we can take refuge to the distinction that it is *relatively good*. But you cannot draw such a distinction regarding truth. You have to come down on one side of the fence or the other."

The author speaks of *relative good*. This is the good which the unregenerate perform, Confucius performed this kind of good. The Lord Jesus Christ on the other hand was one who performed absolute good. Hence there is no essential difference between the good which Christ performed and that good performed by Confucius. The difference is but a relative one.

This, to be sure, is the idea pervading the entire work. The difference between the Christian and the non-Christian religion is but relative. Christ and Confucius differ but relatively, so the good which both perform.

The principles permeating De Korne's book are thoroughly modern. See former article.

Yet one may read this: "Hearty acknowledgments are due to . . . Prof. Louis Berkhof for help in working out the problems faced in chapter 22." The title of this chapter reads, "How can we account for the presence of truth in non-Christian religions?"

G. M. O.

FORGIVE

Dear Lord, forgive
The evil passions that within me live,
Make my whole heart
Of Thine a part,
And let Thy spirit rule and reign in me
That I may perfect be, complete in Thee.

I do hate sin
And all the wretched work it does within;
I cannot rest,
When in my breast,
I see its motions and its mad desires,
Oh purge me, Lord, e'en though it be through fires.

INGEZONDEN

Geachte Redactie!

Vergun ons ook een plaatsje in uw kerngezond blad. Het is voor de eerste maal, dat we van ons laten hooren als gemeente van Waupun, Wis. Het is nu ruim anderhalf jaar geleden, dat we hier in Waupun begonnen zijn als gemeente met 18 huisgezinnen. Thans zijn we 27 huisgezinnen groot. Er is dus geen achteruitgang in den bloei der gemeente, en onze menschen zijn goed tevreden. We zijn eensgezind met elkander. Elken Zondag krijgen we hier een student, om voor ons een stichtelijk woord te spreken en we weten door ervaring, dat we er ook waarlijk door worden gesticht. Ze zijn niet groot in eigen oogen, maar ze zijn arm in zichzelf. En dit getuigen we van hen, dat ze ons een armen zondaar en een rijken Christus verkondigen. En dat is wat we hier in Waupun begeeren. Ge kunt gerust eens met hen spreken (ik bedoel met de studenten) over het leven Gods en we beloven u dat ze u geen vijanden worden, zooals we dat gedurig van anderen hebben ondervonden. Ze verkondigen geene algemeene genade, maar wel een Jezus voor hongerigen en dorstigen en voor hen, die voor Zijn Woord beven, want ze weten, Gode zij dank, dat God alleen door Zijn eigen werk verheerlijkt wordt. En ze vermanen ons, dat we den Heere om Zijne genade zullen bidden. Ook zeggen ze het den goddelooze wel aan, want ze gelooven Gods Woord, en ze verstaan het woord van Paulus als hij zegt: "Wij dan wetende den schrik des Heeren bewegen de menschen tot het geloof." Zoo dan de broeders verstaan hunne roeping. Ook bemoedigen zij de bekommerden, die bekommerd zijn vanwege hunne zonden, want ook hierin gelooven ze Gods Woord waar het zegt: Wat klaagt een levend mensch, een ieder klage vanwege zijne zonden. Een levend mensch klaagt, een dood mensch klaagt niet, tenzij hij eerst zijn eigen doodheid ziet. En ze zetten den Heere in alles op den voorgrond. Ze zeggen niet: Gideon en de Heere; maar: de Heere en Gideon.

En nu wat onze gemeente betreft, we zijn niet vele edelen of vele machtigen. De een zegt dit van ons en de ander dat, maar we zullen ons daarover het hoofd niet breken. Ik heb er voor mijzelf ook nog nooit geen hoofdpijn over gehad, want de menschen oordeelen meestal verkeerd, maar de Heere zal eenmaal een rechtvaardig oordeel vellen en Hij weet waarom we niet konden instemmen met het doen van Synode en Classis, om mannen als Revs. Hoeksema, Danhof, Ophoff en Jonker zoo maar uit de kerk te zetten. We hopen en bidden ook, dat degenen, die daar zoo hard voor gewerkt hebben, nog intijds tot schuld voor God mogen komen. Indien die menschen ons uit Gods Woord kunnen overtuigen, dat God den verworpenen genade schenkt, we zijn bereid ons te onderwerpen, maar anders nooit.

We hebben hier in Waupun een schoolhuis gehuurd en daar kunnen we ons tot nog toe wel mee behelpen. Natuurlijk, als een mensch nu een beetje hooggevoelig is, dan zou men misschien wel terugdeinzen als men ziet

op het uitwendige van het gebouw. Maar, Gode zij dank, het is ons niet zoozeer om het uitwendige gebouw begonnen. Maar het is ons om de waarheid te doen. Dat weet de Heere, dat het ons om de waarheid te doen is, en die hooren we des Zondags. Ieder is welkom in ons schoolhuis. Want we schamen ons het Evangelie van Christus niet, want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft. En daar kan een ieder hooren, wat we gelooven. En nu moet ik maar eindigen. Later zullen we nog wel eens weer van ons laten hooren, zoo de Heere wil en we leven.

HENRY WILDEMAN.

Waupun, Wis.

JOY UNSPEAKABLE

The Christian life. What is its explanation?

Is it a law of discipline and pain?

So stern a law that hearts can never carol

A cheerful, gladsome strain?

Is it set only to a cadence mournful?

A miserere its peculiar song?

Surely we ever hear it, often vainly

For Jubilates long.

Man's grief is sacred, yet he sometimes tells it,

But of his deeper joy he cannot speak;

He struggles in its mystery, and to paint it,

Finds human words too weak.

The shallow brook, that its own way is taking,

Sings songs incessant, as it onward goes;

It has no depths, no waves, no hidden secrets;

It has no ebbs and flows.

We hear the ocean moaning, sighing ever,

We hear its restless tossings and its roar;

But of the central peace within its bosom,

It never tells us more.

Like it, majestic, human joy is speechless;

Like it, yet more, the joy divine is mute;

Speech may be silvern, but a golden silence

Is rapture's attribute.

Look for the soul whose glance is ever upward,

Who sees the living Christ, who knows the grace

Of His mysterious friendship; loves Him, trusts Him;

Speaks to him face to face.

And you have found a soul, that though it utter

Ofttimes a groan, and ofttimes sheds a tear,

Knows of a bliss whose language is transcendent,

And cannot reach the ear.

Thrice blessed soul. It cannot tell its story—

Cannot to mortal ear its depths betray;

But it shall tell it, giving Christ the glory,

In His effulgent day.

INGEZONDEN

Geachte Redactie!

"Een mensch z'n deugd is een mensch z'n zonde," heeft Prof. Van Andel eens opgemerkt. We hebben deze spreuk in zekeren zin bevonden veel waarheid te bevatten. Doch we hebben er nooit zoo over nagedacht, dat ze dit soms ook doet betrekkelijk een anders zoo voortreffelijke gewoonte als het beoefenen van "the safety first rule."

Doch ter zake.

Ja, we gelooven nu wel, dat "The Standard Bearer" discussie welkom heet. Had hetzelfde ook altijd gezegd kunnen worden met betrekking tot onze kerkelijke bladen, hoe geheel anders zou het er thans bijstaan. In de eerste plaats zou er geen sprake zijn van het bestaan der Drie Punten; en ook zou er geen oorzaak en reden zijn geweest voor het uitgeven van de verscheidene andere godsdienstige en kerkelijke bladen onder ons.

Och, of we nog eens verlost werden van die eierzuchtige, jaloersche, onverdraagzame, onvertrouwzame, bekrompene, gnieperige geest.

Doch tot de kwestie. In ons vorig schrijven hebben we, "for the sake of argument," soms toegegeven dat de belofte, afgelegd bij het doen van belijdenis, werkelijk inhoudt hetgeen Ds. H. beweert, dat ze doet. We wenschen er nu echter hier een beetje dieper op in te gaan. Velen van ons hebben ongetwijfeld wel eens gehoord van een "elastic clause," zooals we b.v. ook in onze Constitutie hebben. Deze raakt de macht van den president. In tijd van oorlog of andere critieke tijden geeft hem de Constitutie, door deze clause die rekbaar is, meer macht dan in vreedstijd.

Vraag: Zou soms de Italiaansche Constitutie uit niets dan zulke "elastic clauses" bestaan?

Nu willen we niet betoogen dat de belofte, bovengenoemd, ook zoo'n "clause" bedoeld te zijn. Neen. Doch we willen even wijzen op de praktijk. Want we hebben dat deuntje wel eerder gehoord. Doch men vat toch wel, dat, indien bovengenoemde belofte aldus moest worden opgevat, namelijk, inhoudende alles wat de Belijdenisschriften leeren, en dan naar de jongste, uitspraak-doende Synode, onze kerk in gruis en puin kwam te liggen! Zoo wil men toch niet? Zulks zou toch voorzeker niet wezen tot haar profijt. Neen, men komt alleen dan met dit argument aandragen, wanneer iemand den euvelen en treurigen moed heeft te zeggen, dat hij in dezen alleen Gods Woord erkend als gezaghebbend.

Straks komen we nog weer hierop terug, doch we moeten eerst een beetje opruiming houden.

Er was van ophoepelen en boemannen geen sprake, is 't wel? Lees het volgende uit hetzelfde stuk van den schrijver: "Er is immers niemand, die den broeder dwingt om Roomsche te blijven."

Het volgende is wel leuk: "Ze (de Belijdenisschriften) zijn altijd aan dat Woord ondergeschikt, ze willen juist niets anders dan dat Woord." Wij hebben precies hetzelfde beweerd en verder gezegd, dat onze voorvade-

ren daar ook zoo over dachten, doch dat de Chr. Geref. Kerk hierin is afgeweken en ze heeft misbruikt door ze als maatstaf aan te leggen om er leergeschillen naar te beoordeelen.

Wat aangaat het overeenstemmen van de Standard Bearer-Redactie met de belijdenis, dat gelooven we aanstonds, tenminste voorzover dit mogelijk is. Zie, afgedacht van Art. 36 der Confessie, hebben we het probleem van hoofdst. III, IV, 8, van de Dordtsche Leerregels. Men voert dit aan als een bewijs voor het z.g.n. algemeen en welmeenend aanbod van genade en zaligheid. Echter kan de oppositie het met evenveel recht aanvoeren als een ontkenning daarvan. Want het meent dienaangaande niets te bewijzen en doet het dan ook. Die twee richtingen, pro en con, met betrekking tot het bovengenoemde aanbod van genade, zijn altijd in de Geref. kerk geweest, en waren dus ook vertegenwoordigd op de Dordtsche Synode (1618-1619) van welke deze Leerregels afkomstig zijn. De Remonstranten dit wetende en daarmee rekening houdende, hoopten ze tegen elkaar in 't harnas te jagen door te zeggen: In 't gezicht van de absolute uitverkiezing kunt ge nooit vasthouden aan een algemeen en welmeenend aanbod van genade. Wat te doen? Geen van beide wilde een artikel waarin de idee van de andere belijnd werd voorgesteld. Resultaat? Een compromise.

Hebben we het weer bij het verkeerde eind, gaat uw gang.

Nu hebben we, meenen we, zoo'n beetje schoon schip en kunnen deswege voorts op de zaak (de gebondenheid der belijdenis) ingaan.

Dienaangaande zijn ons twee stellingen, beide op hetzelfde neerkomende, aan de hand gedaan. We zullen de eerste maar nemen, en dan meteen ook duidelijk trachten te maken wat we in dezen verstaan onder Roomsche.

We beweren dan dat: "Een kerk mag geen gehoorzaamheid vragen aan, instemming eischen met hare belijdenis van de waarheid van Gods Woord."

Hoe kunnen we bovenstaande stelling bewijzen? Door aan te toonen, dat het handhaven van de belijdenis van een kerk indruischt tegen het handhaven van de belijdenis van de kerk. De belijdenis van de kerk kan niets meer inhouden dan wat elk lid moet kunnen onderschrijven. (We spreken hier van de strijdende kerk.) Voor zover we weten beantwoordt hieraan de Apostolische belijdenis, ook genoemd de Twaalf Artikelen onzes algemeen Christelijken geloofs. Deze belijdenis van Christus' kerk leert, op grond van Gods Woord, "de gemeenschap der heiligen." Kan de belijdenis van een kerk worden gehandhaafd zonder het overtreden van dit bewuste artikel uit de belijdenis van de kerk? Onmogelijk! Hoe mag dan een kerk een belofte eischen die overtreding inhoudt?

Doch er is meer. Wanneer een kerk hare belijdenis mag handhaven, dan moet ze dit ook doen. Tucht kan toch niet willekeurig zijn. Dus, volgens dit standpunt, zou de Chr. Geref. Kerk hare belijdenis, met de Drie Punten en al inclus, zoodanig moeten handhaven, dat

een ieder die het met dezelve niet eens is kerkelijke zoude moeten worden behandeld tot afsnijdens toe. (Rev. R. B. Kuiper wil dezulken maar uit het lidmatenboek schrappen, (zie "As To Being Reformed," page 180.) Doch dit is gansch en al onschriftuurlijk. Deze idee is gebaseerd op de z.g.n. pluriformiteit van de kerk, doch waar leert de Schrift zoo iets?) Dan, namelijk, wanneer zulk een tuchtuitoefening Bijbelsch ware, zoo zou zoo iemand buiten staan. Dit zou dan overeenkomen met een zekere verklaring van een zeker artikel van de D. K. O.

Durft men zoo iets aan? Dit probleem vraagt om oplossing. We moeten niets hebben van dat onbepaalde, in de lucht hangende, alle kanten mee uit kunnende en onmogelijk houvast aan kunnen krijgende gedoe.

Doch hoe staat het nu met de belijdenis van de kerk? (Twaalf Artikelen des geloofs.) Iemand daar niet mee in overeenstemming moet onderwezen worden. Indien hij tot de kerk behoort, hij zal hare belijdenis erkennen als de waarheid. Blijft hij evenwel in zijn dwaling volharden, zoo geeft hij daarin het bewijs dat hij vooralsnog geen deel heeft aan de erve der heiligen.

Is het noodig te zeggen in welke geest zulk onderwijs moet worden gegeven?

We herhalen nu dat de gebondenheid der belijdenisschriften eener kerk (niet der kerk) onbijbelsch is, en mitsdien ongereformeerd. Het is Rooms.

Roomsch in dezen is, het zich wederrechtelijk toe-eigenen van kerkelijke macht.

Gods Woord leert ons ter eener zijde, de overheden en machten over ons gesteld te gehoorzamen; ter andere zijde, geen dienstknechten te zijn van menschen.

Beloften, welker nakomen hiermee in strijd komt, moeten verbroken. Wanneer er in zulk een geval sprake is van zonde, dan ligt die in het beloven.

Behoort iemand, verbrekende de belofte gedaan aan een kerk, eerlijkheidshalve de band met die kerk of kerken en mitsdien ook met de gemeente waartoe hij behoort te verbreken? Wordt Christus als het Hoofd van die gemeente erkend, zoo mag hij dat niet doen tenzij om zeer grondige redenen, welke niet een ander maar hij zelf bepaalt. Met andere woorden, dat is tusschen hem en zijn God.

God heerscht als Opperheer....

Veel hangt met deze beschouwing samen, en we zijn bereid, indien verlangt, hier verder op in te gaan voor zoover we dit hebben in- en doorgedacht.

Voor ditmaal echter genoeg.

Dit nog. We stellen, in dezen, de welwillendheid van de Standard Bearer-Redactie zeer op prijs, en wenschen hier nog aan toe te voegen dat o. i. open discussie alleen Christus' kerk kan bewaren voor afdwaling. Wat de zon en het licht is in het verdrijven van ziektekiemen, dat is vrije bespreking in het verdwijnen van dwaalleer.

P. AUKEMA.

Antwoord aan Broeder Aukema

Het schrijven van broeder A. bevat eigenlijk twee stukken. Het eerste deel van zijn schrijven houdt zich

bezig met "opruiming" en "schoon schip maken" door in te gaan op enkele bijzonderheden, die er zich in onze broederlijke discussie voordeden. In het tweede deel begint de broeder een aanvang te maken met het verdedigen van zijn standpunt: Een kerk mag geen gehoorzaamheid eischen aan hare belijdenisschriften.

Laat ons eerst zien, in hoeverre het den broeder is gelukt, schoon schip te maken.

In de eerste plaats merken we op, dat de broeder nog steeds dien wringenden en knellenden schoen aanhoudt. Dat spijt ons. Hij moet toch uit. En het einde zal toch zeker worden, dat de broeder hem uittrekt. Want zijn voet past er niet in en wordt er ook nooit aan gewoon. We bedoelen natuurlijk, dat de broeder zijn belofte, zijn belijdenis, dat hij instemt met de leer, die in de Christelijke kerk "alhier" (voor hem in de Christelijke Geref. kerk te Byron Center) niet handhaven kan en toch niet met de kerk wil breken, die hem aan die belijdenis en belofte maar steeds wil binden.

En de broeder verdedigt in dit schrijven het aanhouden van dien knellenden schoen. Zijn eerste argument is: zulk eene belofte kan nooit mogen inhouden alles, wat de Synode maar belooft uit te spreken, zooals b.v. de uitspraken van de jongste Synodes. Wij antwoorden hierop:

1. Materieel is dit volkomen waar. Dit was het juist, wat we hebben uitgesproken in ons "Een Bedenklijk Standpunt." Een Synode kan nooit boven de belijdenisschriften staan, zoodat ze die maar naar believen kan veranderen. Ze is, integendeel, in haar volmacht aan die belijdenisschriften gebonden. Hetgeen de jongste Synodes uitspraken is niet naar de belijdenisschriften der Gereformeerde kerken. Ergo: het is volkomen waar, dat broeder A. toen hij belijdenis deed in de Chr. Geref. kerken, nooit beloofd heeft zich ook aan die Drie Punten te onderwerpen. Door thans te breken met de kerk zou hij dan ook zijn belofte niet verbreken. De kerken zijn van standpunt veranderd, niet broeder A.

2. Formeel is dit echter voor broeder A. thans niet meer zoo. De kerk mocht er recht toe hebben, om uit te spreken, wat ze uitgesproken heeft of niet, ze heeft het gedaan. Die kerk nu eischt instemming met die uitspraken. Er is niemand, die haar uit bloot officieel oogpunt het recht kan betwisten of ook het kan voorkomen, dat ze hare eigene belijdenis vaststelt. Blijft dus broeder Aukema bij die kerken, dan onderwerpt hij zich ook aan hetgeen ze uitsprak in 1924 en 1926. Hij wil dat niet. Voor zijn conscientie is hij het niet eens met de kerken. Maar hij doet het toch. En dat nog wel terwijl er in Byron Center een Gereformeerde kerk is, welke die Punten verwerpt, en waarbij dus broeder A. zich heel gemakkelijk zou kunnen voegen. Hier wringt de schoen. We zeggen nog eens: broeder, trek, dien leelijke schoen toch uit. Er is niemand, die u dwingt Roomsch te blijven.

3. Maar ook zoo is het bezwaar niet opgelost. Immers, het zit bij broeder A. niet alleen op die Drie Punten vast, maar op heel de belijdenis. En dat niet zoozeer, omdat hij materieel bezwaar heeft tegen de Gereformeer-

de belijdenis, maar omdat hij meent, dat een kerk geen belijdenisschriften mag hebben. Nu komen we daar later op terug. Doch thans willen we nog eens weer zeggen, dat het formeel des broeders belijdenis is, dat de Gereformeerde symbolen in alles overeenstemmen met den Woorde Gods, en dat hij deswege beloofd heeft, geheel vrijwilliglijk, om zich daaraan te houden, alle ketterijen, die daartegen strijden verwerpende. Het gezag van Gods Woord staat dus niet tegenover den inhoud van de belijdenisschriften, doch wordt in deze gehandhaafd. Zoo is thans des broeders belofte nog. Wil hij zich nu ganschelijk niet laten binden door de belijdenisschriften der kerk, dan is er maar één weg: broeder A. moet daarvan kennis geven, zijn gedane belijdenis en belofte intrekken en de kerk verlaten. Op de een of andere wijze moet die schoen van zijn voet. Daar helpt niets aan.

4. We stemmen natuurlijk volkomen toe, dat de kerk waartoe broeder A. behoort, in dezen hare roeping reeds lang heeft verwaarloosd. Ze moest den broeder behandelen. Immers, de Synode heeft geëischt volkomen instemming met de Drie Punten. Broeder A. is eerlijk genoeg, wat het openbaren van zijn gevoelens betreft. Hij zegt: ik onderwerp mij niet. En bovendien zegt hij: ik wil geene onderwerping aan belijdenisschriften. Nu herhalen we het, schoon broeder A. in dit opzicht open en eerlijk voor den dag komt, is het toch *zijne* roeping, om met de kerk te breken. Doch dit neemt aan de andere zijde niet weg, dat Ds. Guikema en zijn kerkeraad hunne roeping niet verstaan of althans niet opvolgen, als ze den broeder zoo maar laten gaan. Immers uit hun oogpunt is broeder A. een ketter. Hij verkondigt openlijk een ketterij, die gevaarlijk genoeg is, om leeraren en ouderlingen er voor uit hun ambt te zetten. Ze mogen dat niet toelaten. Als ze den moed hunner overtuiging hebben, moeten ze broeder A. vermanen en ten slotte buiten het koninkrijk Gods verklaren. Daar zit niets anders op. Zulke gevallen zijn er veel meer. Doch die vinden hun oorsprong in zondige vrees, dat men te veel leden en ambtsdragers zal verliezen.

Een tweede argument, dat de broeder bijbrengt voor het aanhouden van dien wringenden schoen, is dat men niet mag breken met eene kerk, als ze het Koningschap van Christus blijft erkennen. "Behoort iemand, verbrekende de belofte gedaan aan een kerk," zoo vraagt de broeder, "eerlijkheidshalve den band met die kerk of kerken en mitsdien met de gemeente waartoe hij behoort, te verbreken?" En hij antwoordt: "Wordt Christus als het Hoofd van die gemeente erkend, zoo mag hij dat niet doen, tenzij om zeer grondige redenen, welke niet een ander maar hijzelf bepaalt. Met andere woorden, dat is tuschen hem en zijn God."

Wij antwoorden, dat de broeder zelf toestemt, dat de kerk waartoe hij blijft behooren het Koningschap van Christus over Zijne gemeente heeft aangetast. Ze stelt in de Drie Punten menschelijke inzettingen boven het Woord van Christus en op grond van die menschelijke inzettingen zet ze zelfs hare getrouwe dienaren uit het ambt. Nu kan die kerk wel blijven zeggen, dat ze het

Koningschap van Christus handhaaft. Maar metterdaad en ook voor het bewustzijn van broeder A. vertrappt ze het met voeten. Daar komt nog bij, dat dit op het standpunt van broeder A. nog veel sterker is, daar hij in het geheel geen gebondenheid aan belijdenisschriften wil. Voor hem staat de zaak dus zoo, dat ze in den eisch, om de belijdenis te handhaven zichzelf boven het Woord van den Koning Zijner gemeente stelt. Als dus broeder A. getrouw wil zijn aan zijn eigen woorden, en als ik die woorden zoo mag opvatten (zooals ik doe) dat iemand wel moet breken met eene kerk, als deze het Koningschap van Christus over Zijne kerk vertrappt, dan moet broeder A. breken. Met andere woorden: die schoen moet uit.

In dit opzicht heeft broeder A. dus geen schoon schip gemaakt.

De broeder schrijft voorts:

"Het volgende is leuk. 'Ze (de belijdenisschriften) zijn altijd aan het Woord ondergeschikt, ze willen juist niets anders dan dat Woord.' Wij hebben precies hetzelfde beweerd en verder gezegd, dat onze voorvaderen er ook zoo over dachten, doch dat de Chr. Geref. kerk hierin is afgeweken, en ze heeft misbruikt door ze als maatstaf aan te leggen om er leergeschillen naar te beoordeelen."

Nu is dit metterdaad leuk, omdat broeder A. mijn woorden, wat de beteekenis betreft juist het tegenovergestelde laat zeggen van hetgeen ze bedoelen. De broeder immers verklaart de woorden van mij, alsof ik gezegd had: "De belijdenisschriften willen zichzelf niet, doch *alleen het Woord*. Daarom mogen ze dan ook niet als maatstaf dienen bij de behandeling van geschillen." Nu had ik dit juist ganschelijk niet gezegd. Ik had geschreven: "De belijdenisschriften willen *niets anders* dan het Woord." Het verschil ligt voor de hand. De bedoeling van mijn woorden is, dat de belijdenisschriften, wat haar inhoudt betreft, nooit iets anders bedoelen te zijn en willen wezen, dan uitdrukking van het Woord Gods. En ze zeggen ook van zichzelf, dat ze dit zijn. En allen, die hunne instemming met haar betuigen, zeggen hetzelfde. Daarom mogen ze dan ook als maatstaf dienen voor leergeschillen onder degenen, die geheel vrijwilliglijk betuigen, dat die belijdenisschriften werkelijk den inhoud van Gods Woord weerkaatsen. Doch juist omdat die belijdenisschriften altijd hetzelfde willen zeggen als Gods Woord, blijven ze aan Gods Woord ondergeschikt, mogen ze nooit boven dat Woord worden verheven en blijft dan ook de ordelijke weg altijd open, om ze aan Gods Woord te blijven toetsen. Juist andersom dan broeder A. het voorstelt dus.

Wat voorts het beweren van broeder A. betreft, als zouden ook onze vaders zijne voorstelling van de zaak zijn toegedaan geweest, zoodat men nooit leergeschillen aan de belijdenis zou mogen toetsen maar alleen aan Gods Woord zonder de Confessies, dit is niet te handhaven. Het Onderteekeningsformulier bewijst dat wel anders. Immers daarin geven ambtsdragers te kennen, dat ze de leer der Drie Formulieren van Eenigheid als in alles met Gods Woord overeenkomende beschouwen, beloven ze

die leer te handhaven en alle dwaalleer er tegen strijden-
de te verwerpen en onderwerpen ze zich aan kerkelijke
tucht, indien ze hieraan ontrouw zouden worden. Hier-
uit blijkt wel ten duidelijkste dat onze vaders niet de
beschouwing van br. Aukema toegedaan waren en wel
terdege de belijdenisschriften kerkelijk bindend achtten.

Voor de bewering van broeder A. in verband met
Canones III en IV, 8 en 9, zie hij mijn artikel in dit num-
mer onder "Middelburg en de Synode."

(Wordt vervolgd)

H. H.

WORK

Lord, send me work to do for Thee
Let not a single day
Be spent in waiting on myself,
Or wasted pass away.

And teach me how to work for Thee;
Thy spirit, Lord, impart,
That I may serve Thee less from fear
Than from a loving heart.

And bless the work I do for Thee,
Or I shall toil in vain;
Mine be the hand that drop the seed;
Thine to send sun and rain.

Thrice happy he who works for Thee;
Thou grantest him the grace,
When he takes home his work to see
The Master face to face.

COMPLETE IN CHRIST

Complete in Him! Oh, Lord I flee,
Laden with this great thought, to thee
With tears and smiles contending, cry,
Are words like those for such as I?

Complete in Him! No word of mine
Is needed, Lord, to perfect thine;
Wise master builder, let thine hand
Fashion the fabric Thou hast planned.

Complete in Him! I nothing bring,
Am an imperfect, useless thing;
But human eye shall joy to see
What God's dear hand shall add to me.

Complete in Him! Oh, longed for day,
When my poor, sinful heart can say,
Naught in myself, for ruin meet,
In Jesus Christ I stand complete!

ATTENTIE!

Vergeet niet de lecture van Ds. H. H., Donderdag, 17
Februari, in de Fuller Ave. Prot. Geref. Kerk.

AM I MY BROTHER'S KEEPER?

Am I my brother's keeper? Yes,
I owe him love and care;
The word of counsel and of cheer;
The power of earnest prayer.

When fierce temptation shakes his soul,
My strength should be his stay;
When flattering voices lure to sin,
My form should bar his way.

When sickness lays him low, my time,
My faithful ministries,
My health, my courage, all I have,
Should patiently be his.

And when his day of life grows dark,
And tears his eye bedim,
Mine is the heart to feel his grief,
To sympathize with him.

My brother's keeper, then, am I;
O Christ, within me shine,
That mine may be the sacred joy
To help him to be thine.

IN MEMORIAM

Den 15en Jan. 1927 behaagde het den Heere, door
den dood ons te ontnemen onze dierbare vrouw en
moeder,

HOUKJE DOOT,

in den ouderdom van 62 jaren en 10 maanden.

Haar lijden was langdurig, vijf jaren en zes maanden,
maar zij is nu verlost van alle pijn en smart, want wij
weten dat zij de Ruste is ingegaan, daar ze het van harte
met den Apostel mocht betuigen: Ik wenschte wel ont-
bonden te wezen en met Christus te zijn, want dat is
zeer verre het beste.

Geve ons de Heere, dat wij in Zijnen wil kunnen be-
rusten, want niemand kan Zijn hand afslaan en zeggen:
Wat doet Gij?

Namens de familie,

P. Doot

Mr. en Mrs. James Driesenga

Mr. en Mrs. Arthur Leopold

Mr. en Mrs. Jacob Bergmans

Mr. en Mrs. Claude Doot

Mr. en Mrs. Louis J. Laanstra.

Grand Rapids, Mich.

AAN INZENDERS!

Niet alle stukken konden in dit nummer plaatsruimte
vinden.

De Redactie.